

Landsbergis

marksizmo-leninizmo profesorius, KBG agentas

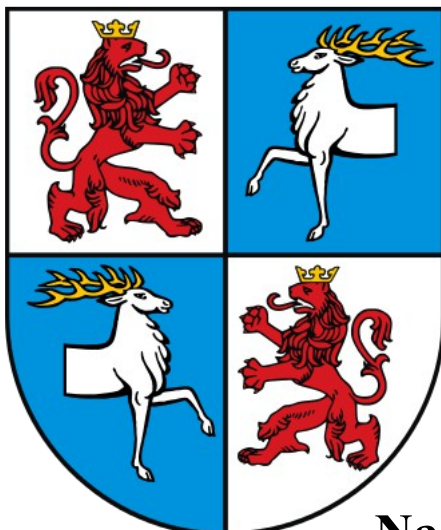
(Protėviai: Kryžiuočių ordino steigėjas...

Gestapo, NKVD, KGB informatorius)

Vokiečiai https://de.wikipedia.org/wiki/Kurl%C3%A4ndische_Ritterschaft rašo
(vertimas):

Kuršo riteriai

←Kuršo riterių susivienijimo herbas

Kuršo riteriai buvo viena iš keturių vokiečių-baltų riterių atšakų. Iš pradžių Kuršo riterija susidėjo iš dviejų skirtingų dalių. 1809 metais jos abi buvo sujungtos.

Kuršo riterija yra [Baltijos Riterių](#) Sąjungos nariai.

Kuršo riterių susivienijimo būstinė yra Jelgavoje (vok. [Mitau](#)).

Narystė

Kilmingųjų dvarininkų sąrašas buvo sudarytas 1620 metais. 1634 metais jame buvo 115 giminių. Dabar Kuršo riterių sąrašė yra 304 įrašai apie 397 šeimas, iš kurių šiuo metu gyvena 131 giminės žmonės.

Įrašytos šeimos

Išmirusios giminės riterių sąrašė pažymėtos (†). Tačiau tai nereiškia, kad pažymėta giminės vyriškoji linija yra visiškai išnykusi. Kai kurių giminių atšakos išsikraustė kitur ir todėl nepriklausomai įrašytos ten; gali būti įregistruotos du kartus.

Giminių sąrašas:

Adamowitz gen. Adam (†)	Dücker	Lepkowski (†)	Samson-Himmelstjerna
Adeling (†)	Dühamel (†)	Lewaschew (†)	Saß
Albedyll	Düsterlohe	Lieven	Sayn-Wittgenstein-Berleburg (†)
Alopaeus (†)	Eckeln gen. Hülsen (†)	Lilienfeld und Lilienfeld-Toal	Schaffhausen (†)
Altenbockum	Ehden (†)	Lode	Scheinvogel
Amboten (†)	Elerdt (†)	Loebel gen. Leubel (†)	Schelking (†)
Ampach (†)	Elmendorff (†)	Löwis of Menar	Schenking (†)
Anrep-Elmpt (†)	Elmpt (†)	Lüdinghausen gen. Wolff	Schierstädt (†)
Arseniew	Engelhardt	Lysander	Schilling
Ascheberg	Essen	Maltitz (†)	Schilling v. Schillingshof (†)
Ascheberg-Kettler (†)	Fink v. Finkenstein	Manteuffel (†)	Schlippenbach
Ascheberg-Soefdeborg (†)	Finkenaugen (†)	Manteuffel gen. Zoegel	Schlippenbach-Skoefde
Bach	Fircs	Maydell	Scholtz (†)
Bagge af Boo	Foelckersahm , Voelckersahm	Medem	Schroeders a.d.H. Zohden
Balugjansky (†)	Fresendorff (†)	Meerfeldt (†)	Schulte (†)
Bandemer (†)	Freytag-Loringhoven	Meerscheidt-Hüllessem	Schwaben (†)
Behr	Fricke (†)	Meißner (†)	Schwartzhoff (†)
Bekleschow (†)	Fürstenberg (†)	Mengden	Schwerin (†)
Bellingshausen (†)	Funck	Mentzel (†)	Seefeld
Belzig v. Kreutz	Galan (†)	Mestmacher (†)	Seßwegen gen. Guldenbogen
Benckendorff	Galen gen. Halswig (†)	Meyendorff	Simolin
Bercken (†)	Galitzin (†)	Meyer gen. Rautenfels (†)	Sivers a. d. H. Euseküll
	Gantzkow (†)	Michelsohnen (†)	Stackelberg
	Gayl (†)	Mirbach	

Berg a.d.H. Carmel	Gernet	Mohl	Stanecke (†)
Berg a.d.H. Kandel	Gerschau	Mühlen	Steinrath (†)
Berge	Gerschau-Flotow	Münchhausen (†)	Stempel
Berner (†)	Goes (†)	Münster a. d. H. Pokroy (†)	Stichhorst (†)
Bienemann v. Bienenstamm	Gohr	Münster a. d. H. Sallensee (†)	Stieglitz (†)
Biron von Curland	Gortschakow	Nagel (†)	Streithorst (†)
Bistram	Grandidier	Nesselrode-Ehreshofen (†)	Stromberg
Blomberg	Greigh	Nettelhorst	Syberg zu Wischling (†)
Bodendieck (†)	Grotthuß	Neuhoff gen. v. der Ley (†)	Taubе
Boetticher	Gruenewaldt	Nolcken	Thor-Haken (†)
Bohl (†)	Haaren	Nolde	Tideböhl (†)
Bolschwing	Hahn	Nowosilzow (†)	Tiedewitz (†)
Borch (†)	Hahnebohm (†)	Oelsen	Tiesenhausen
Borch-Lubeschütz	Hamme gen. Schoeppingk	Oest gen. Driesen (†)	Timroth
Brackel	Hanefeldt (†)	Oettingen	Tinnen (†)
Brasch	Harrien (†)	Offenberg	Tippelskirch (†)
Brevern	Haudring	Orgies gen. Rutenberg	Tolck gen. Engel (†)
Brincken	Helmersen	Orlow (†)	Torck (†)
Briskorn (†)	Henning (†)	Osten gen. Sacken	Tornauw
Brockhausen	Heringen (†)	Ovander (†)	Totleben (†)
Broel gen. Plater	Heyking	Pahlen	Trankwitz (†)
Browne-Camus (†)	Hoerner	Paskau (†)	Treyden (†)
	Hoff (†)	Patkul	Trompowski
			Troschtschinsky (†)

Brucken gen. Fock	Hohenastberg gen. Wigandt	Pfeilitzer gen. Franck (†)	Trotta gen. Treyden (†)
Brüggen	Holstinghausen gen. Holsten	Piattoli (†)	Tryzna gen. Karp (†)
Brueggener (†)	Holtey	Piele gen. Pfeil (†)	Tyszkiewicz (†)
Brühl (†)	Howen	Piepenstock (†)	Uexküll
Bruiningk a. d. H.	Hoyningen-Huene	Plater-Syberg	Uexküll-Güldenband
Hellenorm	Keller	Plettenberg (†)	Ungern-Sternberg
Brunnow (†)	Kersenbroich (†)	Przezdziecki	Vietinghoff-Scheel
Buchholtz	Kettler (†)	Puttkamer (†)	Vischer (†)
Budberg-Bönninghausen	Keyserling	Raab gen. Thülen (†)	Wahl
Budde (†)	Kiewel v. Kiefelstein (†)	Raczyna-Raczynski	Wahlen (†)
Buddenbrook (†)	Kisselew (†)	von Rahden	Walden (†)
Bültring-Bilterling	Klebeck (†)	Rappe (†)	Walther
Bülow (†)	Klein (†)	Rechenberg gen. Linten	Walther-Wittenheim
Bunge	Kleist	Recke	Walujew (†)
Buttlar (†)	Klopmann	Rehbinder	Warden (†)
Buxhoeveden	Klüchtzner	Reibnitz	Wassiltschikow
Cancrin (†)	Knabenau	Rennenkampff	Weiß a. d. H. Assern (†)
Castell-Rüdenhausen	Knigge	Reutern-Nolcken	Wenge gen. Lambsdorff
Dansas (†)	Knorre, Knorring	Reyer (†)	Wessel (†)
Dermont-Siwicki	Komorowski v. Liptau	Richter	Wettberg (†)
Derschau	Orawa	Ringemuth (†)	Wildemann
Diebitsch Narten (†)	Königseck (†)	Roenne	Witte v. Wittenheim (†)
Diebitsch-Sabalkansky (†)	Königsfels	Römer	Witten
	Korff Schmysing gen. Korff	Ropp	Wolkonsky
	Koskull		

Dönhoff (†)	Krähen (†)	Rosen a. d. H. Hochrosen	Wolski
Dörper (†)	Krummess	Rosenberg	Woronzow (†)
Dorthesen	Kühnrath (†)	Rüdiger	Wrangell
Drachenfels	Kuttaissow	Rummel	Wrschowitz-Sekerka u. Sedschütz (†)
Dreylingk (†)	Landsberg	Rump (†)	Württemberg (†)
Dubelt (†)	Launitz	Saltza, Salza	
	Ledebuer (†)		

Antro stulpelio trečia nuo galo yra Landsbergų giminė. Kaip matome ji neišmirusi, tebegyvuoja. Kad geriau matytųsi ir greičiau galima būtų rasti nugeltoninai. Landsbergai Kuršo — riteriai-dvarininkai kilę iš kryžiuočių ir yra vokiečiai-baltai. Pavyzdžiui, Trečiajame Reiche trečias žmogus po Adolfo Hitlerio pagal galią buvo Okupuotų Rytų Teritorijų Reichsministras Alfredas Rozenbergas (nugeltoninai) — jis irgi vokiečių-baltas-kryžiuotis-dvarininkas ir turėjo Rusijos bajoro titulą. Pabraukti keturi žodžiai yra Rozenbergo pareigų pavadinimas vyriausybėje.

Apie Landsbergų giminę internete rašo tik vokiečiai. Rusai ir ukrainiečiai rašo labai labai mažai, o lietuviai, nors lietuviams turėtų rūpėti labiausiai, išvis niečnieko nerašo. Todėl dabar apie Landsbergus, o vėliau ir apie mūsų Landsbergį.

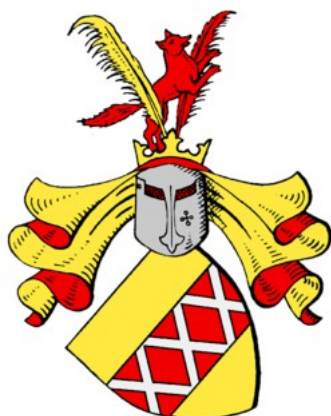
Vokiečiai [https://de.wikipedia.org/wiki/Landsberg_\(Adelsgeschlecht\)](https://de.wikipedia.org/wiki/Landsberg_(Adelsgeschlecht)) rašo (vertimas):

Landsberg (Aukštuomenės giminė)

Landsbergų giminės herbas

Landsbergai yra sena Vestfalijos Bergo kunigaikštystės dvarininkų giminė, kuri, kaip ir dvarininkai Bueriai ([Herren von Buer](#)), yra kilusi iš

von Werden arba lot. *Philippus de Werdina*). Tai įvyko 1291 metais kai Adolfas V fon Bergas ([Adolf V. von Berg](#)) jį paskyrė Landsbergo pilies prie Ruro upės pilininku (*Burgmann*). Tačiau jau 1288 metais jis save vadino *Philipo de Landsberg*, nors tuo metu dar buvo Verdeno vienuolyno valdytojas. Pilypo sūnūs Veselis (*Wessel*) ir Reinhardas (*Reinhardt*) apie 1300 metus pradėjo abi Landsbergių šakas — Landsbergų-Ervitų (*Landsberg zu Erwite*), kuri valdė Ervito pilį ir Lipštata, vėliau ji pasivadino Landsbergu-Velenu ir kitą Landsbergų-Landsbergų (*Landsberg zu Landsberg*).

Vyresnioji Landsbergų-Landsbergų šaka pasiliko valdyti giminės pradininkų pilį Landsbergą prie Žemutinio Reino ir Olpės pilį Bergo grafystėje. Tas pilis valdė iki 1705 metų kuomet mirė paskutinysis giminės atstovas Vitas Arnoldas fon Landsbergas (*Vitus Arnold von Landsberg*). Per jo turtingą dukrą Aną Vilhelminą Landsbergo pilis 1713 metais atiteko baronams fon Bevernams (*Freiherren [von Bevern](#)*), kurie 1825 metais pilį pardavė. Ervitų šakos palikuonis Aleksandras fon Landsbergas-Velenas zu Šteinfurtas (*Alexander Freiherr von Landsberg-Velen zu Steinfurt*) 1837 metais Landsbergo pilį atpirko, o 1903 metais jo palikuonys vėl ją pardavė. Šalutinė Landsbergų atšaka vėlyvaisiais viduramžiais persikėlė gyventi į Kuršą, tapo vokiečiais-baltais evangelikais ir jame gyveno iki XIX amžiaus.

[Landsbergo pilis](#)

...

Maksimilianas fon Landsbergas-Velenas (*Maximilian von Landsberg-Velen* 1889–1957) buvo Vestfalijos bajorų (aukštuomenės) susivienijimo archyvo įkūrėjas ir jo pirmininkas. Manfredas fon Landsbergas-Velenas (*Manfred Freiherr von Landsberg-Velen* 1923–2010) Dankerno pilyje įsteigė laisvalaikio pramogų centrą ir buvo Vokietijos laisvalaikio-pramogų pramonės asociacijos pirmininkas. Dyteris Grafas fon Landsbergas-Velenas (*Dieter Graf von Landsberg-Velen* 1925–2012) buvo labai aukšto rango sporto funkcionierius ir Maltos Ordino Vokietijos padalinio prezidentas.

Grafų Landsbergų atšaka iki šiol valdo Veleno (*Schloss Velen*), Gemeno (*Burg Gemen*) ir Voklumo (*Schloss Wocklum*) pilis.

[Veleno pilis](#)

↑[Gemeno pilis](#)↑

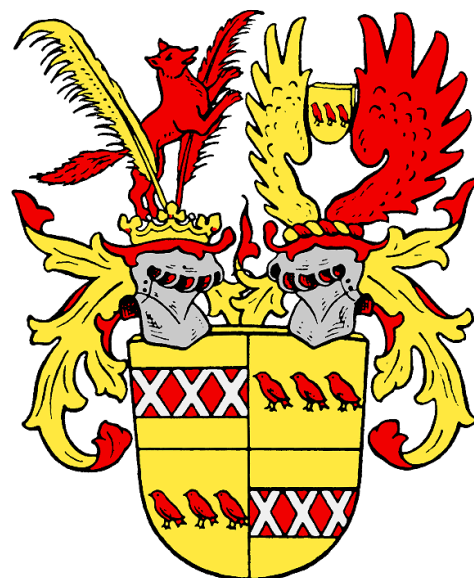
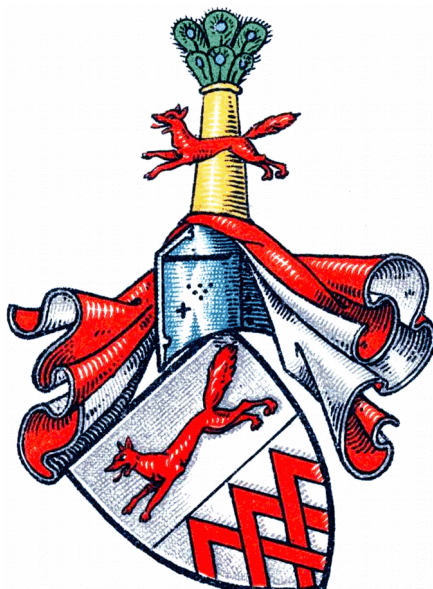
↓ [Voklumo pilis](#) ↓

Herbai

Giminės herbas yra sidabrinis skydas su raudona juosta, kurioje išdėstyti auksiniai Andriejaus kryžiai. Ant auksinio šarmo raudona skraistė ir ant jos stovi raudonoji lapė.

Nuo 1792 metų herbas yra kvadratinis. 1 ir 4 laukai vaizduoja giminės herbą, o 2 ir 3 laukuose vieni priešais kitus trys raudoni paukščiai (Velen). Ant dešiniojo šarmo raudonai-auksinė skraistė, ant jos auksinė karūna ir raudonoji lapė. Ant kairiojo šarmo tarp dviejų paukščio sparnų mažas auksinis šalmas, dešinysis sparnas auksinis kairysis raudonas (Velen).

Pirmas iš kairės pusės Landsbergų herbas 1380 metais. Antrasis Landsbergų herbo variantas iš Vestfalijos aukštuomenės herbų knygos. Trečiasis baronų ir grafų fon Landsbergų herbas 1792 metais.

Asmenybės

- [Jobst von Landsberg zu Erwitte](#) (apie 1567; † 9. 1622 liepą Dringenberge) buvo aukštas karininkas tisedšimties metų kare ir Markos grafystės antstolis.
- [Dietrich von Landsberg zu Erwitte](#) (1618–1683), aukštas Šventosios Romos Imperijos ir Ispanijos karininkas, diplomatas, Vestfalijos kunigaikštystės antstolis.
- [Franz Anton Freiherr von Landsberg](#) (1656–1727), generolas ir Miunsterio miesto valdytojas
- [Franz Dietrich Joseph von Landsberg zu Erwitte](#) (1659–1727) įvairių katedrų kanauninkas ir politikas
- [Franz Kaspar Ferdinand von Landsberg zu Erwitte](#) (1670–1730), dvarininkas, kanauninkas ir stambus Vestfalijos pramonininkas.
- [Clemens August von Landsberg zu Erwitte](#) (1733–1785), aukštas Vestfalijos kunigaikštystės ir Miunsterio vyskupystės pareigūnas, verslininkas.
- [Johann Matthias von Landsberg zu Erwitte](#) (1734–1813), katedros kanauninkas.
- [Ignaz von Landsberg-Velen und Gemen](#) (1788–1863), politikas, valstybinio turto valdytojas, verslininkas.
- [Engelbert von Landsberg-Velen und Steinfurt](#) (1796–1878), dvarininkas, politikas
- [Friedrich von Landsberg-Velen und Gemen](#), (1815–1898) valstybinio turto valdytojas, dvarininkas, verslininkas

- [Max von Landsberg-Velen](#), Graf (1847–1902), valstybinio turto valdytojas ir politikas
- [Ignatz von Landsberg-Velen und Steinfurt](#) (1830–1915) Vestfalijos ir Prūsijos politikas
- [Friedrich Graf von Landsberg-Velen und Gemen](#) (1850–1926), valstybinio turto valdytojas ir politikas
- [Manfred von Landsberg-Velen](#) (1923–2010), įkūrė laisvalaikio leidimo pramogų centrą Dankerno pilyje
- [Dieter Graf von Landsberg-Velen](#) (1925–2012), sporto funkcionierius ir Maltos Ordino Vokietijos padalinio prezidentas.

Vokiečiai rašo tiesiai šviesiai — visi pasaulio Landsbergai išėjo iš Landsbergo pilies ir todėl visi vadinasi *fon Landsberg*. Žodelis *fon* (vokiškai rašoma *von*) reiškia *iš* ir rodo kilmę iš kokios vietovės kilęs. Mūsų Landsbergis irgi iš ten pat.

Apie paskutinįjį iš žymių Landsbergų reikia parašyti atskirai.

https://de.wikipedia.org/wiki/Dieter_von_Landsberg-Velen (vertimas):

Dieter von Landsberg-Velen

Maximilian Dietrich Graf von Landsberg-Velen und Gemen (g. 1925 gruodžio 17 Vestfalijoje Voklumo pilyje, † 2012 balandžio 15 Šiaurės Reino – Vestfalijos žemėje Hamo mieste) iš vokiečių aukštuomenės [Herren von Landsberg](#) giminės buvo aukštas Vokietijos sporto funkcionierius ir Maltos Ordino Vokietijos padalinio prezidentas...

Maltos Ordinas

Landsbergas-Velenas Maltos Ordinui priklausė nuo 1950 metų ir nuo 1957 iki 1980 metų dirbo vadovaujantį darbą, o nuo 1980 iki 1992 metų buvo Maltos Ordino Vokietijos padalinio prezidentas. Jam vadovaujant Ordino narių skaičius išaugo nuo 1 800 iki 600 000. Jis dalyvavo Ordino misijose užsienyje; 1950 metais Vengrijoje ir nuo 1966 iki 1975 metų Vietname. Po atsistatydinimo iš prezidento pareigų Landsbergui-Velenui buvo suteiktas Maltos Ordino Garbės Prezidento titulas.

Jojimo sportas

Landsbergas-Velenas buvo veiklus sporto funkcionierius (pravardė Raitelis-Grafas). Nuo 1948 metų jis vadovavo Balvės miesto Raitelių Sąjungai ir nuo pirmojo raitelių turnyro 1948 metais iki 2007 metų vadovavo raitelių turnyrui [Balve Optimum](#) ir jį globojo iki mirties. Jis taip pat buvo Vokietijos Raitelių Sąjungos (VRS) įkūrėjas ir ilgametis vadovas (1968-2001), o jam pasitraukus iš pareigų buvo išrinktas VRS garbės prezidentu. Tuo pat metu Landsbergas-Velenas buvo ir Pasaulinės Raitelių Sąjungos viceprezidentas. Nuo 1974 metų Landsbergas-Velenas buvo Vokietijos Sporto Sąjungos viceprezidentas ir Vokietijos Tautinio Olimpino Komiteto prezidiumo narys. Dėl TSRS įsiveržimo į Afganistaną jis pasisakė už 1980 metų Maskvos Olimpiados boikotavimą. Gyvenimo pabaigoje jis pradėjo agituoti už Vokietijos Sporto Sąjungos ir Vokietijos Tautinio Olimpino Komiteto apjungimą į Vokietijos Olimpino Sporto Sąjungą.

Rusai apie Landsbergus <https://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%9B%D0%B0%D0%BD%D0%B4%D1%81%D0%B1%D0%B5%D1%80%D0%B3%D0%B8> rašo taip (vertimas):

Landsbergai

Lietuvos Didžiosios Kunigaikštystės piliečiai

Kuršo Kunigaikštystės piliečiai

Žečpospolitos piliečiai

Rusijos Imperijos piliečiai

Landsbergai (vok. *von Landsberg*, lenk. *Landsberg*) — dvarininkų giminė. Kilę iš Vestfalijos, kur protėviai jau XIV amžiaus pradžioje valdė dvarus ir buvo riteriai. XVI amžiuje **Vilhelmas fon Landsbergas** persikėlė į Kuršą. XVII amžiaus pabaigoje dvi Landsbergių atšakos apsigyveno Lietuvoje. Landsbergų giminė įrašyta į Kuršo dvarininkų sąrašą ir Rusijos Imperijos Kauno ir Vitebsko gubernijų dvarininkų sąrašų VI skyrių.

Herbo aprašymas

Auksiniame skyde raudona juosta su sidabrinėmis rombų pavidalo grotomis. Virš skydo riterio šalmas su karūna. Ant šalmo auksinė lapės galva žiūrinti dešinėn. Lapė iškišusi raudoną liežuvį, o ant kaklo raudonas antkaklis su tokiu pat piešiniu kaip ant skydo. Ant galvos plevesuoja raudonai auksinė skraistė. Landsbergų herbas įrašytas į Rusijos Imperijos herbyną ([Часть 20 Общего гербовника дворянских родов Всероссийской империи, стр. 25](#)).

Vokiečiai tiesiai šviesiai rašo, kad visi *von Landsbergai* išėjo iš LANDSBERGO pilies ir kad kitokių *Landsbergų* nėra — visi iš vieno kelmo!!!

Kaip *von Landsbergai* atsikraustė Lietuvon jau žinome. Todėl dabar apie mūsų **Vytautą Landsbergį**.

Buvęs „Jedinstvos“ vadovas Lietuvos Aukščiausiosios Tarybos deputatas (1990-1992 m.) Vladislavas Švedas parašė knygą „УДК 327 ББК 66.3(2Рос) Ш34, Швед В.Н. Неонацисты Литвы против России. - М.: «Буки Веди», 2015.“, kurioje rašoma ir apie Vytautą Landsbergį ir jo tėvą Vytautą Landsbergį-Žemkalnį (vertimas):

Raudoni skaičiai yra knygos originalo puslapių numeriai. Vertimas iš rusų kalbos:

Genetinio kolaboranto giminė ir biografija

Pasirodo, kad Grybauskaitė nėra vienintelė tarybų valdžios lepinta kolaborantė vėliau išdavusi savo globėjus. Dalios pirmtakas yra profesorius muzikologas Vytautas Landsbergis. Apie jo gyvenimo kelią irgi verta papasakoti, nes tai bus pamoka ateities kartoms.

Juk ne dažnai pasitaiko žmonės sugebantys sutraiškyti visą respubliką ir priversti ją visą amžiaus ketvirtį eiti jo numatytu keliu. O Landsbergis šitą sugebėjo. Todėl ta proga papasakosiu mūsų „herojaus“ biografiją.

Landsbergis buvo auklėjamas šeimoje, kur viešpatavo senosios Didžiosios Lietuvos ir jos valdovų kultas (turiu galvoje Lietuvos Didžiąją Kunigaikštystę). Jis gavo vieno garsiausių jos valdovų vardą — Vytautas. Visa tai jaunajam Vytukui įskiepijo maniakišką norą tapti panašiu į savo bendravardį. (*Čia V.Švedas nusišneka, nes vėliau*

pamatysime, kad Vytuko tėvas vokiečių, motina žydė, o mes gerai žinome, kad nei vokiečiams, nei žydams nėra būdinga meilė Lietuvai. Šiuo atveju Vardas — puiki konspiracijos priemonė. P.V. pastaba)

Bet didvyriškos sielos dievas jam nedavė. Ir tai didžia dalimi nulėmė Landsbergio būdą. Jis tapo nepralenkiamas užkulisinių intrigų ir provokacijų meistras ir taip pat meistriškai įvaldė „skaldyk ir valdyk“ principą.

Toliau 1949 metais 17-metis gimnazistas Vytukas (mažybinis Vytauto variantas) nė kiek neabejodamas išdavė tarybų valdžiai, kurią tuo metų vykdė LTSR NKVD, draugą-klasioką Aloyzą Sakalą, su kuriuo sėdėjo viename suole. Tas gimnazijoje su draugais sukūrė pagrindinę organizaciją rašiusią ir platinusią pagrindinius atsišaukimus.

Už antitarybinę veiklą A.Sakalą suėmė ir nuteisė 8 metus kalėti. Kalėjo 5 metus. Dabar Sakalas yra žymus lietuvių politikas. Štai ką jis sako apie buvusį draugą Vytuką: *„Kai mane dar mokinį suėmė, buvo tardomi visi mano draugai. 1950 metais man davė pasirašyti bylą ir aš pamačiau, kad joje nėra mano suolo draugo liudijimo. Vadinasi jo netardė. Savaiame kyla klausimas, kodėl ne tokius labai artimus draugus ištardė, o paties artimiausio — ne. Saugumiečiai tokių klaidų nedaro“* (Skaityk. «Труд-7». № 210. 10.11.2005).

Svarbiausia, kad Kauno „Aušros“ gimnazijos bylą vedė pats Kauno NKVD skyriaus viršininkas Nachmanas Dušanskis. Jis tikrai negalėjo praleisti neapklausto nė vieno liudininko, o juo labiau pagrindinio kaltininko artimiausio draugo. Bet Vytuko Landsbergio tardyti nereikėjo. Jis viską pranešinėjo pats.

Todėl nestebina tai, kad Vytukas sutiko su Nachmano Dušanskio pasiūlymu tapti NKVD informatoriumi. Jis pasirinko slapyvardį „Vytautas“, bet vėliau slapyvardį pakeitė į mažiau į akis krentantį „Dėdulė“. Nuo to laiko dvigubas gyvenimas ir dviguba moralė tapo neatskiriami Landsbergio gyvenimo bruožai. KGB majoras Gulbinas liudijo, kad vėliau KGB informatorių kuravo kontržvalgybininkas Aleksandras Slavinas, o po jo Lietuvos TSR KGB centrinio aparato viršininkas R.Sprindis. Kai 1974-1978 metais Landsbergis dirbo Klaipėdoje, jį asmeniškai kuravo miesto KGB skyriaus viršininkas D.Abromaitis, kuris Landsbergį pažinojo dar anksčiau dirbdamas centriniame Lietuvos TSR KGB aparate, nes Landsbergis buvo jo agentas.

Labai smulkiai apie Vytauto Landsbergio ir jo tėvo Vytauto Landsbergio-Žemkalnio bendradarbiavimą su NKVD-KGB įrodė ir pateikė archyvų dokumentų kopijas Rūta Janutienė knygoje „Dinastija. Landsbergių išgyvenimo istorija“.

← *von Landsberg* (Žemkalnis) studijų metais Rygos politechnikos institute; studijavo kartu su Trečiojo Reicho Reichsministru Alfredu Rozenbergu.

Žinoma, kad obuolys nuo obels netoli krenta. Vytauto Landsbergio tėvas architektas Vytautas Landsbergis-Žemkalnis nuo 1927 metų buvo NKVD agentas (Skaityk „Opozicija“ 2005, Nr. 3/655), o antrojo pasaulinio karo metu glaudžiai bendradarbiavo su nacistų spectarnybomis. 1941 metais V.Landsbergis-Žemkalnis buvo K.Širpos ir J.Ambrazevičiaus vadovaujamos Laikinosios Vyriausybės narys.

Sovietų karo tribunolas po karo visus šios vyriausybės narius už akių nuteisė mirties bausme. Tačiau po karo Žemkalnis sovietų valdžiai teikė labai rimtas paslaugas — padėjo ieškoti nacionalistinių nusikaltėlių, už ką sovietų valdžia jam atleido „nuodėmes“ ir Tarybų Lietuvoje jį padarė labai gerbiamu žmogumi.

V.Landsbergio-Žemkalnio grįžimui Lietuvon iš Australijos buvo skirtas pagrindinio LTSR kompartijos laikraščio „Tiesa“ reportažas (1959 gegužės 30 Nr. 124). Straipsnio pavadinimas „Po penkiolikos metų vėl Tėvynėje“. Pusę reportažo užėmė susitikusių Landsbergių nuotrauka — Vytauto-vyresniojo ir Vytauto-jaunesniojo. Reportaže rašoma, kad sūnus iš Vilniaus nuolatos rašė laiškus tėvui Australijon ir neva laiškai padėjo tėvui Landsbergiui-Žemkalniui grįžti į Lietuvą.

Buvusį hitlerininkų bendradarbį (kolaborantą) tėvynė sutiko glėbesčiuodama. Užtenka priminti, kad 1982 metų kovo 29 dieną Kauno vykdomasis komitetas nutarimu Nr.86, pažeisdamas visus įstatymus, V.Landsbergiui-Žemkalniui gražino jo žmonai Onai Landsbergienei priklausiusį namą, kuris buvo nacionalizuotas 1941 metais.

138

Tvirtinama, kad įstatymus pažeisti leido pats Tarybų Sąjungos Ministrų Tarybos Pirmininkas Aleksiejus Kosyginas, kurį tikriausiai įtikino, kad Lietuvos architektas labai daug nusipelnė sovietų valdžiai.

Apie V.Landsbergio-Žemkalnio politinės „orientacijos plotį“ liudija ištraukos iš dviejų jo laiškų: Pirmas, 1944 metais rašytas Trečiojo Reicho okupuotų teritorijų Reichsministrui Alfredui Rozenbergui: *„Labai gerbiamas ministre! Tikiuosi, Jūs atsimenate studijų laikus Rygos politechnikos institute, o vėliau Maskvoje, gal būt atsimenate savo kolegą V.Landsbergą — tai aš, tik dabar mano pavardė Žemkalnis“*.

Antrąjį laišką Landsbergis-Žemkalnis rašė 1963 metų kovo 14 Lietuvos kompartijos CK pirmajam sekretoriui Antanui Sniečkui. Jame dėkojo Sniečkui už apdovanojimą LTSR Prezidiumo Garbės raštu 70-mečio proga (gim. 1893.02.26) ir respublikinės reikšmės pensijos skyrimą: *„Didžiai gerbiamas Pirmasis Sekretoriau, tik šiandien gavau Jūsų laišką-pasveikinimą rašytą kovo 9-ją. Širdingai dėkoju už man suteiktą garbingą apdovanojimą, personalinę pensiją ir man suteiktą galimybę dirbti ir gyventi Vilniuje“*. (LVVO.F 16895, aplankas 2, byla 173, lapai 102, 135, byla 172, lapai 128-130).

Reikia pažymėti, kad, anot vieno duomenų, V.Žemkalnis gavo sąjunginę personalinę pensiją, o, anot kitų, respublikinės reikšmės personalinę pensiją. Bet tai nekeičia reikalo esmės. Tokiai pensijai gauti ir vienu ir kitu atveju būtina turėti ypatingus nuopelnus sovietų valdžiai. Tai nepaneigiamas faktas ir su juo neįmanoma ginčytis. Turint omeny, kad architektūros srityje Landsbergio-Žemkalnio nuopelnai netraukia tokio lygio pensijai, lieka tik jo nuopelnai TSRS KGB, žodžiu už Lietuvos „Štirlico“ darbą. Tik lieka neaišku kuriam šeiminkui jis tarnavo ištikimiau.

Muzikologo-profesoriaus tėvo Landsbergio-Žemkalnio laiškų citatos paimtos iš Rūtos Janutienės knygos „Dinastija. Landsbergių išgyvenimo istorija“, Vilnius, Nataiva, 2014. Įdomūs knygos skyrių pavadinimai: „Ar buvo KGB agentas? Ar turi vilą Šveicarijoje? Ar ne Aloyzas Sakalas nuviliojo jo pirmąją meilę?“.

Išleidusi knygą apie amžinus kolaborantus *fon Landsbergius* Janutienė padarė žygdarbį. Kaip ir ankstesnė jos knyga apie D.Grybauskaitę „Raudonoji Dalia“, taip ir knyga apie Landsbergius remiasi anksčiau neskelbtais dokumentais ir liudijimais, kurie patvirtina, kad sovietiniais laikais Landsbergių giminė gyveno privilegijuotomis šiltnamio sąlygomis. Šitos knygos leidžia lietuvių visuomenei įvertinti Grybauskaitės ir Landsbergio „nuopelnus“.

139

Prie to kas pasakyta pridursiu, kad 1963 metų vasarį, t.y. praėjus tik keturiems metams po sugrįžimo iš Australijos Lietuvos TSR Aukščiausiosios Tarybos Prezidiumas

V.Landsbergi-Žemkalnį apdovanojo „70-mečio proga garbės raštu už vaisingą darbą architektūros srityje“. Kiti visą gyvenimą dirbo sovietų valdžiai bet iš Prezidiumo garbės raštų negavo. O čia per keturis metus jo darbas įvertintas kaip „labai vaisingas darbas“.

Negana to, 1973 metų birželyje 80-mečio proga Lietuvos TSR Prezidiumas už didelius nuopelnus vystant Tarybinės Lietuvos architektūrą „draugui Vytautui Žemkalniui suteikė « Nusipelnusio LTSR architekto vardą»“.

Visus apdovanojimus šeima gavo už nuopelnus sovietų valdžiai. Vienintelis dalykas, kur nesutinku su gerbiama Janutiene, tai nepritariu jos tvirtinimui, kad Landsbergių-Žemkalnių šeimą Antanas Sniečkus globojo savo iniciatyva.

Landsbergių istorija pradėjau domėtis 1989 metais, kai man į rankas pateko 1941 birželio 25 dienos „Nepriklausomos Lietuvos Laikinosios Vyriausybės atsišaukimas į lietuvių tautą“, kurį pasirašė tos vyriausybės komunalinio ūkio ministras V.Landsbergis-Žemkalnis. Atsišaukimo 3-jame punkte buvo reikalaujama žudyti žydus ir visus kas neva veikė prieš lietuvių tautos interesus.

Tuo laiku man pavyko susitikti su žmonėmis gerai žinojusiais Landsbergio-Žemkalnio istoriją. Pasakojo, kad pokarinės Lietuvos vadovai — Kompartijos CK pirmasis sekretorius A.Sniečkus ir Ministrų Tarybos Pirmininkas M.Šumauskas buvo kategoriškai prieš Landsbergio-Žemkalnio sugrįžimą į Lietuvą. Bet su Maskva nepasiginčysi.

Bet kurio sovietinio vadovo asmeninę nuomonę vertinti iš jo pasirašytų dokumentų nėra korektiška, beje tas pats tinka ir dabartiniams. Gerai žinoma, kad neretai pasirašomi dokumentai sukeldavo pasirašančiojo protestą, bet... (pasirašydavo). Žinoma, jei tie dokumentai neturi nusikaltimo bruožų. Kitais atvejais geriau trauktis iš pareigų negu daryti nusikaltimą. Nors tiesą sakant pokariniame laikotarpyje sovietinių vadovų pasirinkimas buvo labai ribotas: arba-arba.

Vertinant Tarybų Lietuvos vadovų nuolatinę Landsbergio-Žemkalnio „globą“ nereikia pamiršti, kad jis apie savo problemas pastoviai informuodavo savo užtarėjus iš TSRS KBG. Vos tik Kaune jam davė butą blokiniame name („chruščiovkoje“), tuoj pat Sniečkui paskambino iš Maskvos. Ir kalba ėjo apie tai, kad Lietuvoje specialiai skriaudžia tarybų valdžiai nusipelnusius žmones. O tai jau...

Atitinkamai, Sniečkus buvo priverstas barti Kauno vykdomojo komiteto pirmininką Juozą Šerį ir pastarajam neliko nieko kito kaip tik Landsbergiui-Žemkalniui duoti butą tokį kokio jis nori. Vėliau architektas sugalvojo keltis į Vilnių...

140

Va taip sovietų valdžia lepino būsimus savo duobkasių.

Įsitikinęs, kad Janutienės knygos apie saldų Landsbergių gyvenimą prie „sovietinių okupantų“ ir „raudonąją Dalią“ pasitarnaus landsbergizmo žlugimui Lietuvoje. Šiose knygose skelbiami dokumentai galutinai nuvainikuoja Landsbergio ir Grybauskaitės nuopelnus Lietuvai.

Landsbergių dinastija besidominantys skaitytojai gali paskaityti buvusio tarybinio darbuotojo, ekonomikos mokslų daktaro Ksavero Purvinsko liudijimą, kuris atspausdintas „Laisvajame laikraštyje“ (2006.11.02, 2006.12.14).

Iš K.Purvinsko liudijimo pateikiu vieną citatą: *„Vytauto Žemkalnio atsiminimuose pavadintuose «Hochverrat: „Valstybės išdavimo byla, 1944-1945» rašoma apie jo 1944-1945 metų kelionę su nuotykiiais per Trečiojo Reicho koncentracijos lagerius ir kalėjimus. Žemkalnio bendravimas su šių įstaigų vadovais ir jų kaliniais labai primena TSRS GRU žvalgo Štirlico veiklą paties Hitlerio panosėje.*

Tikriausia dėl to, kad Landsbergio „nuopelnams“ Lietuvai nebūtų padaryta žala, vos kelioms dienoms praėjus nuo knygos pasirodymo knygynuose visas jos 10 000 tiražas buvo išimtas iš prekybos. Tikriausiai šita knyga galėjo jį demaskuoti kaip TSRS GRU žvalgą.“ (GRU abreviatūra iš Glavnoje Razvedovatelnoje Upravlenije – Vyriausioji Žvalgybos Valdyba; tai Rusijos karinė žvalgyba. P.V. pastaba)

Kad geriau suprastumėte citatą aiškinu, kad 1944 metais V.Žemkalnio sūnus Gabrielius buvo apkaltintas nusikaltimu Reichui ir išvežtas į Vokietiją. Žemkalnis išvyko ieškoti sūnaus. Ir prasidėjo Džeimso Bondo nuotykiiai.

Visuotinį karą ir sekimą paskelbusioje Vokietijoje, kur naikindamas Reicho priešus siautėjo Gestapas, Žemkalnis jautėsi labai laisvai. Vienas jo globėjas žinomas. Tai okupuotų teritorijų Reichsministras Alfredas Rozenbergas, kuris kartu su Žemkalniu studijavo Rygos politechnikos institute (1913-1916 m.). Tačiau iki Rozenbergo „prisibelsti“ buvo ne taip paprasta, o Žemkalnis sugebėjo.

Be to jis sugebėjo gauti Vokietijos chemijos giganto „I.G.Farbenindustrie“ inžinierių dokumentus sau ir savo sūnui ir leidimą lankyti kai kuriuos koncentracijos lagerius ir kalėjimus. Tokį leidimą galėjo išduoti, pavyzdžiui, Gestapo vadovas Henrikas Miuleris arba RSHA (*Reichssicherheitshauptamt* — Vyriausioji Imperijos Saugumo Valdyba) vadas Ernstas Kaltenbruneris. Bet tokiems dokumentams gauti reikėjo turėti didelių nuopelnų Reichui. Žemkalnis tikriausiai turėjo. Galiausiai jis sugebėjo išlaisvinti sūnų iš kalėjimo.

141

Rūtos Janutienės knygoje (73 pusl.) yra slaptas LKP CK dokumentas (beje TSKP absoliučią daugumą dokumentų, net neturinčių jokių paslapčių, laikė slaptajame archyve su antspaudu „slaptas“ ar net „visiškai slaptas“), kuriame Žemkalnio kelionių po Vokietiją ieškant Gabrieliaus laikotarpis vadinamas „partizanavimu“.

Beje V.Landsbergio-Žemkalnio knyga «Hochverrat: „Valstybės išdavimo“ byla, 1944-1945» 1991 metais buvo iš naujo išleista Kaune. Ją galima nupirkti internete. Tikriausiai ypatingų paslapčių joje nėra. Arba antrąjį leidimą autorius „išvalė“. Ji iš viso tik 76 puslapiai.

Va toks nepaprastas buvo muzikologo V.Landsbergio tėvas. Ne mažiau pasižymėjo ir jo protėviai. Jie pasižymėjo tuo, kad per beveik 600 metų sugebėjo penkis kartus pakeisti tėvynę ir tautybę.

* * *

Rusijos Brokhauzo ir Efrono enciklopedijoje rašoma, kad *„Landsbergai — rusų dvarininkų giminė kilusi iš Vestfalijos, kur jos protėviai jau XIV amžiuje valdė dvarus ir buvo riteriai. Vilhelmas fon Landsbergas XVI amžiuje persikėlė į Kuršą. XVII amžiaus vidury dvi Landsbergų giminės šakos apsigyveno Lietuvoje.*

Fon Landsbergų giminė įrašyta į Kuršo dvarininkų sąrašą ir į Kauno ir Vitebsko gubernijų dvarininkų sąrašo VI skyrių“ (С.-Пб.: Брокгауз-Ефрон, 1896. т. 17, с. 325).

Iš to seka, kad fon Landsbergai buvo Vokietijos Imperijos riteriai ir be jokios abejonės dalyvavo kryžiaus žygiuose į Palestiną ir į Lietuvą. Bet mus domina kitkas.

Kaip Vokietijos Imperijos riterių giminė tapo Livonijos dvarininkais, po to virto Lietuvos Didžiosios Kunigaikštystės bajorais, vėliau — Rusijos dvarininkais ir galiausiai tikrais lietuviais? Kodėl XVI amžiuje fon Landsbergai paliko Vestfaliją, kuri

buvo viena turtingiausių Šventosios Romos Imperijos provincijų. Juk ji buvo Šiaurės Reino slėnyje kur labai derlinga žemė ir puikūs vynuogynai.

Kas privertė Vilhelmą fon Landsbergą persikelti į tolimą Kuršą (dabartinę Latviją), kur gyvenimo sąlygos buvo nepalyginamai sunkesnės? Patyrinėkime Vokietijos ir Vestfalijos istoriją. XVI amžiuje joje prasidėjo katalikų bažnyčios Reformacija (lot. pertvarkymas, perestroika); kovojo už bažnyčios diktato ir bažnytinių mokesčių panaikinimą. Reformacijos pradininkas buvo katalikų kunigas Martynas Liuteris. Judėjimas už reformaciją gavo „protestantizmo“ vardą.

Martyną Liuterį rėmė kunigaikščiai ir riteriai, kuriems nepatiko bažnyčios galia ir sunkūs bažnytiniai mokesčiai. Greitai religiniai ginčai peraugo į karą. Katalikų bažnyčia paskelbė karą protestantams, o juos palaikė imperijos riteriai. Vėliau kilo valstiečių

142

karas; valstiečiams vadovavo Tomas Miunceris. Vestfalijoje gyventi tapo pavojinga.

Be abejo, Vilhelmas fon Landsbergas palaikė protestantus. Jam valdančiam didelį dvarą protestantizmas siūlė didelę naudą, nes naikino bažnytinius mokesčius. Tačiau įvykiai pakrypo protestantų nenaudai. Todėl fon Landsbergas nusprendė, kad laikas trauktis iš Vestfalijos. Buvo nuspręsta persikelti į tolimą Kuršą, nes jame vokiečių riterių padėtis buvo tvirta. Šią teritoriją kelis amžius valdė Livonijos riterių ordinas. 1561 metais jį panaikinus magistras Gotardas Ketleris tapo pasaulietiniu kunigaikščiu ir Kuršo valdovu. Jis buvo labai palankus protestantams ir bendrai Reformacijai.

Išvykti iš Vestfalijos fon Landsbergą paskatino tikriausiai dar viena aplinkybė — tai 1555 m. Augsburgo taikos sutartis tarp protestantų ir katalikų. Taikos sutartis reikalavo riteriams ir gyventojams pereiti į savo valdovo religiją arba emigruoti. Taip pat ji garantavo asmens ir turto neliečiamybę. Išvykti su visu užgyventu turtu reikėjo nedelsiant, kol padėtis nepasikeitė.

Nekelia abejonės, kad fon Landsbergai visada jautė iš kur pučia vėjas. Ne veltui jų giminės herbą vainikuoja auksinė lapės galva. Žodžiu, Landsbergai buvo gudrūs, klastingi kaip lapės ir geidė gyventi prabangiai. Gyvenimas parodė jų herbo heraldikos pagrįstumą.

Grįžtu į enciklopediją, kur rašoma: „XVII amžiaus vidury dvi Landsbergų giminės šakos apsigyveno Lietuvoje“. Bet tiksliau reikia sakyti ne Lietuvoje, o Lietuvos Didžiojoje Kunigaikštystėje. Iš visko sprendžiant Landsbergai apsigyveno Kaune.

Žinoma, kad Kuršo kunigaikštystė iki pat 1791 metų buvo Lietuvos Didžiosios Kunigaikštystės vasalas ir todėl tarp jų buvo glaudūs ryšiai. Kaunas, kaip ir Ryga įėjo į Hanzos sąjungą ir klestėjo ekonomiškai. Matyt Landsbergai patraukė ten, kur gyventi buvo patogiau.

Tačiau netrukus Lietuvos Didžioji Kunigaikštystė susijungė su Lenkijos Karalyste į Žečpospolitą (1569) ir pradėjo nykti. Lenkų veržimasis naikino ne tik lietuvių valstybę, bet ir lenkino gyventojus. Galiausiai didžioji dalis Lietuvos bajorų sulenkėjo. Žinant Landsbergų prisitaikėliškumą (konformizmą) kyla klausimas: „Kuo jie save laikė gyvendami LDK — bajorais lietuviais ar šlėktomis lenkais? (Smulkiau apie LDK ir Žečpospolitą parašyta VI skyriuje).

Po trečiojo Žečpospolitos padalijimo 1795 metais, kai Lietuvos teritorija atiteko Rusijos imperijai, Landsbergai pateko Rusijos imperijos valdžion. Bet nenusiminė ir tapo Rusijos dvarininkais, nes buvo tam sąlygos. Rusijoje iš senovės priiminėjo kilmingus svetimšalius.

143

Fon Landsbergų patvirtinimą Rusijos imperijos dvarininkais randame Kauno gubernijos Bajorų Susirinkimo knygoje. Ten VI skyriuje įrašytas bajoras (дворянин) “Landsberg (Landzberg)”, tai yra senoji kilmingoji bajorija iš laikų prieš Rusijos imperijos atsiradimą (žiūr. <http://goldarms.narod.ru/kowno.htm>). Nors pagal visas taisykles Landsbergų giminė, kaip svetimšalių kilmės, turėjo būti įrašyta į IV skyrių.

Tačiau pastebėjime, kad Landsbergų išsikraustymas iš Kuršo į Lietuvą atėmė iš jų galimybę užimti daug garbingesnę vietą Rusijos Imperijoje. Gerai žinoma, kad Pabaltijo vokiečiai dvarininkai (остзейские, или прибалтийские немецкие дворяне) carinėje Rusijoje turėjo didžiausias privilegijas. Jie gyveno Kuršo, Livonijos ir Estijos gubernijose vadinamame Ostzejskij Kraj (vok. Ostsee – Baltijos jūra).

Šis kraštas Rusijos imperijai davė daug valstybės veikėjų. Viskas prasidėjo Petro I-jo laikais, kuris visiems vokiečiams patvirtino bajorų (дворян) titulus. Jis ir jo įpėdiniai labai mėgo į aukščiausias valstybės pareigas skirti Pabaltijo vokiečius. Tas aiškinama labai paprastai: naujoji Rusija viskuo stengėsi mėgdžioti Europą ir todėl buvo labai

reikalingi europietiški kadrai. Nuodėmė buvo nepasinaudoti Rusijos valdiniais tapusių vokiečių dvarininkų patirtimi ir žiniomis.

Šalia liūdnai pagarsėjusio Rusijos Imperijos regento Kuršo kunigaikščio Ernsto Birono yra karvedys 1812 metų karo didvyris Michailas Barklaj-de-Tolis, žandarmerijos ir III Skyriaus (Imperijos Saugumo) viršininkas Aleksandras Bekendorfas.

Iš Pabaltijo vokiečių yra kilęs geriausias Aleksandro Puškino draugas poetas baronas Antonas Delvigas. Pilietinio karo (1918-1920) baltagvardiečių vadas Petras Vrangelis irgi Pabaltijo vokiečių-dvarininkas.

Lietuvoje gyvenęs fon Landsbergas irgi nebuvo nuskriaustas. Jam suteiktas paveldimas Rusijos dvarininko titulas. Kaip jam tai pavyko nežinoma. Bet vis tiek buvusiam „Sąjūdžio“ vadovui V.Landsbergiui tai netrukdo tvirtinti, kad jo senelis publicistas ir teatro veikėjas Gabrielius gyvenęs Rusijos Imperijoje XIX amžiaus vidury jau turėjo lietuvišką Landsbergio-Žemkalnio pavardę (Žemkalnis – iš vokiečių kalbos į lietuvių išverstas žodis Landsberg).

Bet šitas tvirtinimas prieštarauja Rusijos Imperijos Kauno gubernijos bajorų sąrašui. Jame įrašas galėjo būti padarytas tik po 1842 metų, nes tais metais buvo įkurta Kauno gubernija. O toje bajorų sąrašo knygoje įrašytas rusas dvarininkas Landsbergas ir yra sovietinio muzikologo Vytauto Landsbergio proprosenelis.

144

Sunku patikėti, kad antroje XIX amžiaus pusėje, kai Lietuva buvo sparčiai rusinama, Landsbergas imtų ir išsižadėtų Rusijos Imperijos dvarininko titulo ir pakeistų pavardę į lietuvišką. Nekelia jokių abejonių, kad Landsbergų lietuviškumas Rusijos Imperijos valdymo laikais yra tik pasaka.

Primenu, kad laiške A.Rozenbergui V.Žemkalnis priminė, kad 1916 metais jis buvo von Landsberg. Muzikologas Landsbergis tvirtindamas, kad Landsbergiai lietuviais tapo Rusijos Imperijos laikais, kaip visada meluoja. Laikas Landsbergiui suprasti, kad visų kompromituojančių dokumentų dar niekam pasaulyje sunaikinti nepavyko. O Landsbergai tiek daug pripėdavo pasaulyje, kad tokių dokumentų yra daugiau nei pakankamai.

Norint kalbėti apie lietuviškas Landsbergių šaknis reikia prisiminti, kad muzikologo tėvas Vytautas Landsbergis (gim.1893 m.) vedė žymaus lietuvių kalbininko,

literatūrinės lietuvių kalbos „tėvo“ Jono Jablonskio dukrą. Taigi, jei Žemkalnis norėjo įrodyti savo „lietuviškumą“, tai jam labiau būtų tikę pasirinkti Jablonskio pavardę arba nors pasivadinti Landsbergiu-Jablonskiu, o ne Landsbergiu-Žemkalniu. (*Čia V.Švedas klysta — Jonas Jablonskis buvo žydas, o ne lietuvis. Jo proprosenelis XVII amžiuje į Lietuvą atvyko iš Čekijos Jablonovo miestelio. Čekijoje jo vardas buvo Peter Figel [lotyniškai Petrus Figulus], o Lietuvoje pavardę pasikeitė ir naująją padarė iš savo gimtojo miestelio pavadinimo – Jablonskis. Pasižiūrėk į penkių litų banknotą; ant jo Jono Jablonskio paveikslas; Jonas su žydiška tiubeteika. Žydai savo tautybę nustato pagal motiną. Norint gauti Izraelio pilietybę, o piliečiais gali tapti tik žydai, reikia Izraelio vidaus reikalų ministerijai pristatyti vietos žydų bendruomenės rabino pažymą apie motinos tautybę. Jei ji žydelka, toks pretendentas pilietybę gaus, jei ne, negaus. Štai taip — Landsbergio motina žydelka — vadinasi jis ne tik kryžiuotis, bet ir priedo žydas. Dėl to dabar Lietuvoje taip garbinami žydai. P.V. pastaba*)

Nekelia abejonių, kad lietuvis Žemkalnis galėjo atsirasti tik Pirmosios Lietuvos Respublikos laikais, tik po 1918 metų. Tą patvirtina ir aukščiau cituotas V.Žemkalnio laiškas A.Rozenbergui. Bet, kaip žinoma, iš Landsbergio lūpų išgirsti tiesą yra tas pats kaip mėšlo krūvoje rasti auksinį červoncą. Pasekime pono protėvius iš motinos pusės.

Jonas Jablonskis 1885 metais baigė Maskvos universiteto klasikinės filologijos skyrių ir jame buvo žinomas Ivano Jablonskio vardu. Norą „modernizuoti“ lietuvių kalbą Jablonskiui įskiepijo rusų kalbininkai Filipas Fortunatovas ir filologas-klasikas Fiodoras Koršas. Jie padėjo jaunam lietuvių kalbininkui kurti lietuvių kalbą jau dirbančiam Lietuvoje. Kaip matome „rusai okupantai“ ne tik sovietiniais, bet ir cariniais laikais padėjo kurti lietuvių kultūrą.

Baigiant kalbą apie fon Landsbergų giminę galima daryti tokią išvadą. Šita vokiečių riterių giminė mokėjo patogiai įsikurti bet kurioje valstybėje prie bet kokios valdžios. Galima sakyti, kad kolaboracionizmas pas juos yra genetiniame lygyje.

* * *

V.Landsbergio pavyzdys labai įtakingamai patvirtina genetinio paveldimumo teoriją. Tuo pačiu patvirtina ir sena tiesa — tėvų nuopelnai yra tramplynas jų vaikų karjeroje. Bendradarbiavimas su KGB ir tėvo nuopelnai sudarė sąlygas sėkmingai V.Landsbergio karjerai.

Jau 33 metų kuklus Vilniaus pedagoginio instituto docentas muzikologas gavo galimybę išleisti savo meno tyrinėjimo darbus, kas sovietiniais laikais pavykdavo toli

gražu ne visiems. 1969 metais jis apgynė disertaciją ir tapo meno istorijos kandidatu į daktarus. 1975 metais už monografiją apie lietuvių kompozitorių ir dailininką M.K.Čiurlionį V.Landsbergis gavo Lietuvos TSR premiją.

Apie jį smulkiai pasakoju todėl, kad sovietiniais laikais nemažai puikių mokslo tyrimų liko nespausdinti tik dėl jų autorių problemų su biografija. Bet Landsbergiui su jo „antisovietine“ biografija viskas ėjo „kaip sviestu patepta“. Ir knygas leido ir premijų negailėjo. Štai tau ir „okupuota“ Lietuva, apie kurios siaubus dabar daug postringauja mūsų didvyris.

1978 metais Landsbergis su triumfu grįžo į „alma mater“ — Valstybinę konservatoriją. Dabar jis jau kandidatas į mokslų daktarus. Tuo pat gavo **profesoriaus vardą ir marksizmo-leninizmo katedrą**. Studentams jis skaitė **marksizmo-leninizmo** estetikos kursą. Tuo pat metu Landsbergis buvo išrinktas Lietuvos Kompozitorių Sąjungos valdybos ir sekretoriato nariu. Tenai patekdavo tik gerai patikrinti žmonės.

Tuo metu Landsbergio skundų būtinybė jau pasibaigė ir jis buvo pervestas į rezervą. Tačiau, kaip žinoma, **agentai ir informatoriai niekada neišsina „į pensiją“**. Tai spectarnybų dėsnis. Landsbergio KGB-istinė uodega apie save priminė XX a. dešimtojo dešimtmečio pabaigoje.

Tada sunkiai sergantis buvęs Klaipėdos miesto KGB skyriaus viršininkas D.Abromaitis Vilniuje asmeniškai kuravęs konservatorijos dėstytoją, o Klaipėdoje Valstybinės Konservatorijos Klaipėdos fakulteto docentą V.Landsbergį nusprendė prieš mirtį palengvinti sielą ir papasakoti kas iš tikrųjų yra muzikologas ir buvęs „Sąjūdžio“ vadovas.

1997 metų rugsėjo 27 dieną Klaipėdos ligoninėje dalyvaujant Seimo deputatams Aloyzui Sakalui ir Vytautui Čepui, o taip pat Lietuvos Generalinės Prokuratūros prokurorui Česlovui Narinkevičiui D.Abromaitis smulkiai papasakojo apie slaptą ir sąmoningą V. Landsbergio bendradarbiavimą su TSRS KGB.

D.Abromaičio liudijimas buvo įrašytas į magnetofono juostelę, bet, V.Landsbergiui antrą kartą atėjus į valdžią, iš Lietuvos Generalinės Prokuratūros seifo ji paslaptinai dingo. Abromaitis mirė 2002 metais ir atkurti jo liudijimą neįmanoma. Tačiau išliko Abromaičio apklausos protokolo mašinraštis. Jis yra atspausdintas Rūtos Janutienės knygoje „Dinastija. Landsbergių išgyvenimo istorija“ 136-216 pusl.

Tačiau Landsbergio gynybai pavyko įrodyti, kad Abromaičio apklausos protokolo mašinraštis neturi teisinės galios, nes liudytojas miręs, o Abromaitį apklausinęjusi komisija buvo nepilnos sudėties. Tačiau pagrindinis gynybos argumentas toks — nėra apklausos įrašo magnetinėje juostoje.

146

Pastebėsiu vieną keistą aplinkybę, kad iš Lietuvos Respublikos valstybinių archyvų paslaptinai dingsta visa eilė svarbių dokumentuotų liudijimų, visų pirma video ir magnetofoniniai įrašai. Štai tokia šiais laikais yra „V.Landsbergio slapto bendradarbiavimo su LTSR KGB“ bylų padėtis.

Tesiu pasakojimą apie mūsų „herojaus“ biografiją. 1982 metais Lietuvos Komunistų partijos CK nusprendė 50-mečio proga „už didelius nuopelnus kuriant tarybinį meną ir aktyvią visuomeninę veiklą“ draugui V.Landsbergiui suteikti „Nusipelnusio LTSR meno darbuotojo vardą“.

LTSR Aukščiausiosios Tarybos Prezidiumas ilgai nelaukęs įvykdė CK nutarimą. Apie tokį vardą svajojo daugelis, tarp jų ir tie, kas kultūros darbe padarė daug daugiau už profesorių muzikologą. Bet laurai atiteko jam.

1985 metais sovietų valdžia Landsbergiui suteikė ypatingą garbę. Jį padarė „Tarybų Lietuvos Enciklopedijos“ redkolegijos nariu. Enciklopedija turėjo tinkamai nušviesti Lietuvos pasiekimus per 40 sovietų valdžios metų. Kiekvienas žodis, kiekvienas skaičius turėjo būti pasvertas. Todėl redkolegijos narius parinko ir skyrė Lietuvos Kompartijos CK biuras. Landsbergis eilinį kartą sėkmingai įveikė partijos sietą. Tikriausiai čia svarų žodį už jį užtarė draugai iš KGB, su kuriais profesorius daug metų bendradarbiavo. Nėr ko stebėtis, kad 1988 metais už antrąją monografiją Landsbergis vėl gavo LTSR premiją.

Bet profesorius pasirodė esąs ypač nedėkingas. Sovietinį laikotarpį jis vadina pačiu juodžiausiu savo gyvenime ir tvirtina, kad slapta vykdė partizaninį karą prieš sovietų valdžią ir todėl yra vertas „Rezistento Nr. 1“ vardo. Tuo tarpu visiems gerai žinoma, kad netgi pirmajame Gorbačiovo perestroikos etape Lietuvos visuomenė net nenutuokė apie tokio „rezistento“ (partizano), kaip profesorius Landsbergis, buvimą.

Būdamas politiškai abejingas, 1988 metų birželį tik KGB kuratoriui reikalaujant, kaip patikrintas patikimas inteligentas, Landsbergis pateko į „Sąjūdžio“ iniciatyvinę grupę — t.y. Lietuvos judėjimą už persitvarkymą. Ne paslaptis, kad susirinkime,

kuriame buvo išrinkta iniciatyvinė grupė, profesorius kukliai sėdėjo prie salės durų ir susirinkimui dar nesibaigus tyliai išėjo. Bijojo susikompromituoti.

Neformalus „Sąjūdžio“ lyderis buvo jau minėtas rašytojas, Lietuvos patriotas, internacionalistas, didžiulės kūrybinės galios, tvirtų įsitikinimų ir tarybų valdžios šalininkas Vytautas Petkevičius. Tačiau „Sąjūdžio“ kuratoriais maskviškiams ir LTSR KGB vadovams, aktyviai dalyvavusiems kuriant Judėjimą, ypač nepriklausomu būdu pagarsėjęs V.Petkevičius pasirodė nepatogi figūra. Galiausiai 1988 metų rugsėjį kuratoriai nusprendė jį pakeisti pilka, abejinga V.Landsbergio asmenybe.

147

Uždarame Lietuvos Kompartijos CK Biuro posėdyje LTSR KGB vadovybė, prieš tai klausimą suderinusi su TSKP CK sekretoriumi A.Jakovlevu, pasiūlė Lietuvos persitvarkymo judėjimo „Sąjūdžio“ vadovu skirti muzikologą V.Landsbergį. Biuras sutiko. Taip atsirado Landsbergio „Sąjūdis“. LTSR Kompartijos CK ir KGB manė, kad profesoriaus vadovaujamas „Sąjūdis“ taps klusniu įrankiu jų rankose. Juo labiau, kad jis buvo tipinis ryškiai išreikštas „pilkasis“ tarybinis inteligentas.

Tačiau blogos tarties ir prastos išvaizdos muzikologas kovoje dėl valdžios labai greitai parodė geležinę valią ir „plieninius dantis“. Gorbačiovo sąmoningai vykdoma tokia politika 1988-1990 metais leido Lietuvos „Sąjūdžiui“ monopolizuoti visuomenės nuomonę ir 1990 metų vasario-kovo Aukščiausiosios Tarybos rinkimuose laimėti pergalę; sąjūdiečiai gavo 38% balsų.

1990 kovo 11 naujoji Lietuvos Aukščiausioji Taryba Landsbergio ir jo aplinkos verčiama paskelbė atkurianti Lietuvos Respublikos nepriklausomybę. Tačiau jau pirmieji muzikologo ir jo klikos valdymo mėnesiai parodė jų nesugebėjimą valdyti. Tačiau jų ambicijos liejosi per kraštus.

1990 metų rugpjūtį V.Petkevičius pareiškė: *„Nepraėjo nė pusės metų kai Landsbergis „atsisėdo į sostą“, o jau jo kalbų knygos leidžiamos masiniais tiražais. Jam, kaip kažkada, Leninui, Stalinui ir Brežnevui, įteikinėjami įvairiausių dokumentų pirmieji numeriai...“*.

Greta šitų dalykų klika tuoj pat sau ir Landsbergiui sukūrė ypatingas sąlygas. 1990 gruodžio 21 dieną per 1991 metų biudžeto svarstymą Aukščiausiojoje Taryboje aš pastebėjau: *„Sovietų laikotarpyje Aukščiausiąją Tarybą aptarnavo 70 žmonių, o dabar jų jau 300. Išlaidos Respublikos biurokratiniam aparatui išlaikyti padidėjo 21 milijonu*

rublių; tame tarpe 9 milijonai rublių tenka Aukščiausiosios Tarybos viršūnėlei. Tuo pačiu metu socialiniams reikalams skirta 30 milijonų rublių mažiau“.

Vytauto Landsbergio ir jo statytinio premjero fizikos-matematikos daktaro Aleksandro Abišalos diletantizmas 1992 metų rudenį Lietuvą atvedė prie katastrofos ribos. Ne tik gyvenamosiose patalpose, bet ir gimdymo namuose temperatūra neviršijo 10 laipsnių šilumos. Pasipiktinimas visuotinis. Pasiekusi tokią padėtį 1992 metų spalio 11 dieną Aukščiausioji Taryba pasileido paskyrusi naujus rinkimus 1992 m. lapkritį.

Seimo rinkimus laimėjo A.Brazausko vadovaujama Demokratinė Darbo Partija (DDP – buvę komunistai). Tačiau Landsbergio konservatoriai, nors atrodė rimtai išstumti iš politikos, pasirodė esantys rimta užkulisinė jėga.

148

Kitaip nesuprasi, kodėl į valdžią atėję „demokratiniai“ komunistai tęsė Landsbergio politiką. Varydama tokią socialinę-ūkinę politiką DDP patyrė visišką žlugimą ir 1996 metų rinkimus gavusi 70 vietų laimėjo Vytauto Landsbergio partija (Tėvynės Sąjunga Lietuvos Konservatoriai). Landsbergis ir jo komanda vėl keturiems metams (1996-2000) gavo valdžią.

Tačiau „Tėvynės Sąjungos“ valdymas irgi nebuvo sėkmingas. Konservatorių ir krikščionių demokratų vyriausybei nepavyko išspręsti ekonomikos ir bedarbių problemų. To pasekmė — konservatorių palaikymas smuko ir daug žymių žmonių pasitraukė iš partijos.

2000 metų Seimo rinkimuose vėl daugumą gavo DDP sudariusi sąjungą su Lietuvos Socialdemokratų, Kazimieros Prunskienės vadovaujama „Naujosios demokratijos“ partija ir „Rusų Sąjungos partija“. Koalicija gavo 51 vietą. Landsbergio konservatoriai patyrė triuškinamą pralaimėjimą, jie gavo 6 kartus mažiau vietų nei prieš keturis metus. Po rinkimų premjerai kaleidoskopiškai keitė vienas kitą kol galiausiai vyriausybės vadovu tapo A.Brazauskas. Jis jau atstovavo Lietuvos Socialdemokratų partijai, kuri susidarė apsijungus Darbo Demokratinei Partijai su Socialdemokratų Partija. A.Brazauskas vyriausybei vadovavo iki 2006 metų birželio, bet jo vyriausybės darbo vaisiai labai kuklūs.

2000 metais patyrusi pralaimėjimą Landsbergio „Tėvynės Sąjunga“ nesiruošė sėdėti opozicijoje sudėjusi rankas. Į partiją buvo priimtas naujas politinis sąjungininkas

— Politinių kalinių ir tremtinių Sąjunga. Partija pasivadino Tėvynės Sąjunga Konservatoriai Politiniai Kaliniai ir Tremtiniai.

2004 metų rinkimai dar kartą parodė augantį Landsbergio konservatorių populiarumą. Jie Seime gavo 25 vietas ir vėl tapo gana įtakingi, nors ministrų portfelių negavo bet laikė ranką ant politikos kurso pulso.

Prieš 2008 metų rinkimus Landsbergis į Tėvynės Sąjungą priviliojo Krikščionių Demokratų Partiją ir Lietuvos Tautininkų Sąjungą. Nauja koalicija pasivadino „Tėvynės Sąjunga – Lietuvos Krikščionys Demokratai“ (TS-LKD). 2008 metų rinkimuose TS-LKD gavo 45 vietas, tapo didžiausia partija Seime ir su Lietuvos Atgimimo partija bei Liberalų Sąjunga sudarė vyriausybę. Vyriausybės vadovu tapo Landsbergio bendradarbis buvęs fizikas Andrius Kubilius. Socialdemokratai su 25 vietomis liko opozicijoje.

149

Per 2012 metų rinkimus padėtis eilinį kartą pasikartojė. Dėl neprotingos A.Kubiliaus politikos TS-LKD vėl pralaimėjo. TS-LKD partijos darbą neigiamai vertino 51 % gyventojų. Todėl konservatorių opozicija — Socialdemokratų Partija, Darbo Partija, Tvarkos ir Teisingumo Partija ir Lenkų Rinkimų Akcija — Seime gavo absoliučią daugumą ir sudarė koalicinę vyriausybę.

Tačiau su tokiu Seimo partijų bendradarbiavimu nesutiko Prezidentė D.Grybauskaitė. Ji buvo kategoriškai prieš „prorusiškos“ Viktoro Uspaskicho Darbo Partijos dalyvavimą vyriausybėje. Ji net apkaltino darbiečius rinkėjų papirkinėjimu. Šiame ginče tašką padėjo Konstitucinis Teismas. Nekelia abejonių, kad taip veikti D.Grybauskaitę kurstė Europarlamento narys V.Landsbergis.

2014 pavasarį pasibaigė V.Landsbergio įgaliojimai Europarlamente. Profesorius lyg ir pasitraukė iš politikos, bet vis tiek nuolatos žiniasklaidoje reiškia savo vertinimus ir pastabas. Į jo nuomonę įsiklausoma ir, kaip rodo visi įvykiai, Lietuvos Prezidentė yra visiškai profesoriaus kontroliuojama.

Apie tai, kad V.Landsbergį iš politikos nurašinėti dar per anksti liudija tas faktas, jog 2014 metų rudenį Lietuvos Vyriausybė sutiko su vertinimu, kad 1990-1992 metais Landsbergis faktiškai vykdė Lietuvos Prezidento pareigas. Seimui suteikus prezidento titulą Landsbergiui, jis gautų asmeninę sargybą ir kitus atributus bei pensiją ir kitą aprūpinimą iki gyvos galvos.

Bet padėtis gali pasikeisti. Pasirodžius minėtai knygai „Dinastija. Landsbergių išgyvenimo istorija“, kurioje dokumentais atskleidžiami profesoriaus bendradarbiavimo su KGB faktai, padėtis jau pradeda keistis.

Pirmąją kregždę tapo Seimo nario profesoriaus Povilo Gylio pareiškimas spaudoje 2015 metų vasarį. Jis V.Landsbergį pavadino „didžiausiu tautos skaldytoju“ ir pareikalavo nutraukti kasmetinį vaidinimą, per kurį nuo pat 1990 metų vasario 16-ąją Landsbergis vaidina Lietuvos patriarchą ir sako kalbą iš „Signatarų“ namo balkono.

Pastaba. Vasario 16-ji yra Lietuvos nepriklausomybės šventė. 1918 vasario 16 signatarai Pilies gatvės 26 name (Signatarų namas) pasirašė Nepriklausomybės Aktą.

150

Gylis ypatingai pabrėžė, kad Landsbergis yra „priešų ieškojimo čempionas. Niekas niekada nerado tiek daug priešų šalies viduje ir išorėje“. Vietoj eilinės kalbos iš balkono vasario 16 jis Landsbergiui pasiūlė „kaip normaliam žmogui nueiti į teismą ir įrodyti, kad nebuvo stalininis komjaunuolis, studentams nedėstė marksizmo ir neturėjo kegebistinio slapyvardžio «Dėdulė»“.

Duodamas tokį patarimą Landsbergiui Gylys puikiausiai supranta, kad paneigti knygoje „Dinastija. Landsbergių išgyvenimo istorija“ išdėstytus faktus yra neįmanoma. Janutienės knygoje yra Lietuvos Valstybinio Archyvo dokumentų kopijos apie V.Landsbergio veiklą.

Ypač noriu pabrėžti, kad deputatas Povilas Gylys savo pareiškimą adresavo Lietuvos žiniasklaidai, tačiau išskyrus „Karštą komentarą, 2015.02.15“ (<http://www.komentaras.lt/naujienos/pries-vasario-16-aja-konservatoriu-patriarchui-%E2%80%93-seimo-nario-smugis?lang>), daugiau nė vienas leidinys neišdrįso ne tik paskelbti Gylio pareiškimo, bet net paminėti, kad toks buvo. **TAIP ATRODO LANDSBERGIZMO VEIKIMAS...** (*paryškinau aš P.V.*)

Įvertinus aukščiau pasakytus dalykus kyla klausimas, koku būdu muzikologas, rodos toks tolimas nuo politikos, ne tik prasibrovė į valdžią, bet ją sugeba išlaikyti jau dvidešimt penkis metus.

Atsakant į pirmąjį klausimą reikia pažymėti, kad jam prasibrauti valdžion padėjo keturi žmonės. Pirmasis — LKP CK pirmasis sekretorius Ringaudas Songaila ypač neryžtingas ir Kremliaus paniškai bijojęs žmogus. Kitas yra Lietuvos KGB pirmininkas

Eduardas Eismuntas. Būtent jis 1988 metų rugsėjy LKP CK-tui pasiūlė „Sąjūdžio“ lyderiu paskirti **marksizmo leninizmo** etikos profesorį Vytautą Landsbergį.

Nesuderinęs su Maskva panašaus pasiūlymo Eismuntas daryti nebūtų ryžęsis. Juk „Sąjūdžio“ projektą paleido Lubianka (TSRS KGB būstinė) ir Senoji Aikštė (TSKP CK būstinė). Tikriausiai klausimas apie kadrų pakeitimą „Sąjūdyje“ už persitvarkymą buvo suderintas su KGB pirmininku Vladimiru Kriučkovu arba su jo pavaduotoju 5-os valdybos (Konstitucijos priežiūros valdyba) viršininku Filipu Denisovičiumi Bobkovu. Be jokios abejonės leidimas Landsbergį paskirti „Sąjūdžio“ lyderiu buvo duotas.

Tačiau reikia turėti omenyje, kad persitvarkymo palaikymo judėjimų idėją sugalvojo TSKP CK sekretorius Politbiuro narys Aleksandras Jakovlevas. Todėl klausimą apie Landsbergio paskyrimą TSRS KGB vadovybė privalėjo suderinti su juo. Jakovlevas nuolat palaikė ryšį su „Sąjūdžio“ vadovybe, o pirmiausia su Landsbergiu.

...

230

Tik praėjus 17 metų, po to, kai perskaičiau buvusio LKP ant TSKP platformos Vilniaus miesto komiteto pirmojo sekretoriaus Valentino Lazutkos prisiminimus atspausdintus laikraštyje „Karštas komentaras 2008 m. Nr. 1“ straipsnio pavadinimas „Sausio 13-oji, žvilgsnis kitu kampu“, man daug kas paaiškėjo.

V.Lazutka prisimena, kad 1990 metų spalį būdamas Vilniaus LKP/TSKP komiteto sekretoriumi susitiko su LTSR KGB generolu Romualdu Marcinkumi atsiųstu į Vilnių iš centrinio TSRS KGB aparato.

Per pokalbį Marcinkus Lazutkai atvirai pasakė, kad Lietuvos KGB veikia griežtai pagal TSRS KGB nurodymus ir įsakymus. **Asmeniškai Marcinkui Maskva įsakė vykdyti tik Landsbergio įsakymus ir neturėti jokių ryšių su sovietų valdžios likučiais Lietuvoje, o taip pat ir su LKP ant TSKP platformos.** Baigdamas pokalbį Marcinkus dar kartą pabrėžė: „**Aš vykda tik Kriučkovo įsakymus ir nieko daugiau**“. (*paryškinau aš – P.V.*)

ištraukos iš V.Švedo ↑↑↑ knygos pabaiga

Apie Landsbergus dar ne viskas. Yra ir daugiau liudininkų.

Simonas Daukantas (Raštai II tomas, Vilnius, „Vaga“, 1976, 186-188 pusl.) apie kryžiuočių ordino įsteigimą ir atsikraustymą Prūsijon rašo taip:

Konradas kunigaikštis, pasiteiravęs su savo tėvūnais ir su visa diduomene, išleido siuntinius į Rymą prie mistro, lūgodamas jo pašalpos ir žadėdamas Kulmijos kraštą jiems atiduoti. Mistras Zalca pirma nairės leisti į šiaurę savo kareivių, bet, atsiminęs, jog gaus žemę ir platins zakoną, pasiėmė ant galo Konradą kunigaikštį šelpti.

Mistras Zalca pirma pasiteiravo savo brostvininkų, paskui klausė teutonų ciesoriaus, ar galės leisti Konradui pašalpą, kursai ne vien ant to sutiko, bet dar netikėlių žemę jam padovanojo kaip savo gerą, leisdamas jam tenai pinigus kalti, kelius naujus dirbti, pilis, muges įkurti, muitus ant upių ir pajūrių statyti, teisybę tarp nukariautų daryti. Ant galo ciesorius ketėjo stropėti 1000 svarų aukso ir drausti visus tuos, kurie neklausytų tokio jo įsakymo. Lygia dalia popiežius Honorijus III, lūgojant mistrui nuo jo pagalbos, pažadėjo jį visaip šelpti ir visokią pagalbą duoti, platinant tarp pagonų tikybą krikščionišką, kursai paskirtam į Pavyslį vyresniajam, vardu Balkui, taip kalbėjo, kalaviją jam duodamas: „Apsijuosk tuo kalaviju ir rėdykis į karę prieš tautą, kuri mus pačius ir mūsų šventenybes niekina. Geriau yra mums mirti, nekaip regėti darkiojant mūsų žmones ir mūsų tikybą.“ Paskui stiprindamas jį kantrybėį, sakė toliau: „Jei trauki neprietelion į karę ir regi, jog daugiau yra, nekaip tavųjų, nenusigąsk. Tavo viešpats yra su tavimi. Ne tavo yra ta karė, į kurią tu eini, bet karė dievo tavo.“ Taip kalbėjo popiežius komendotui, siunčiamam nuo mistro į šiaurę pagonų lietuvių ir žemaičių kariauti, didžiau dar stiprindamas, žadėjo jam kryževius telkti pagalbom.

Gavęs mistras **Zalca** tokias liecybas nuo ciesoriaus ir popiežiaus norėjo dar tą, ką Konradas buvo jam žadėjęs, ant rašto gauti, to dėjęsis, išsiuntė du špitolninku kryžiuok **Landsbergą** ir **Zaleideną** pas Konradą į Mozūriją, kad su juo apsirašytų. Atkeliavusiu kryžiuok su 18 brostvininkų į buveinę Konrado jo žmoną vieną terado, kuri, žmoniškai priėmusi, lūgojo lūkurti kunigaikščio pargrįžtant. Tuo tarpu rados staiga sambrūzdis, kaipogi atėjo žinia, jog lietuviai įsigrūdo į Mozūriją, kurie eidami ant Plocko, kardu ir ugnia terioja. Tą išgirdusiu, kryžiuokų stojo į priešakį kariaunos mozūrų, netrukus susitiko su netikėliais ir ištiko į baisiai kruviną mūšą, pergalejo tuo tarpu lietuvius, kurie, gailėdamos savo karvedžių, vakarykščiai kritusių, puolė vėl su mozūrais grumtis, kuriuos parlaužė lietuviai; nors kryžoku stabdė munkančius šalin mozūrus, bet veltui, pačiuodu žėistu parkrito karvietėį, kuriuodu kunigaikštienė vos paskui berado, vienok ir lietuviai taip buvo nuilsę, jog nebvijo munkančių mozūrų, bet nusluoguoti grobiu grįžo į namus.

Po to viso pagrįžo Konradas kunigaikštis iš Lenkų, tuojau apsirašė 29 dienoj gegužės mėnesio tą patį metą su kryževiais, nuo mistro išsiųstais, jog Konradas

atiduoda būtinai zokanui Kulmijos ir Liubavos kraštu, prie kurio rašto vyskupai ir diduomenė pasirašė. Kryžoku **Landsbergas** ir **Zaleidenas**, apregėjusiu kraštą atduotą ir prityrusiu narsybės lietuvių, neogrįžo į Italiją, bet pasiliko pas Konradą, kursai jiedviem tuoju pilį, vardu Fogelzangas, įkūrė toj vietoj, kurioj šiandien yra pilis Torūnė.

Lietuviai nuo savo pusės, tą matydami, įkūrė sau pilį Kulmijos parubežy, vardu Ragaznę, į kurią įdėję stiprią įgulę, saugojo nuo antpuolių tų naujų svečių. Tuo tarpu **Landsbergas** ir **Zaleidenas** išleido siuntinius su raštu pas mistrą į Italiją, pranešdamu apie tą, kas buvo nutikęs, ir lūgodamu, kad kuo veikiau atsiųstų stiprią pagalbą brostvininkų kryžokų dėl sudraudimo netikėlių.

ištraukos iš Daukanto ↑↑↑ raštų pabaiga

Matome, kad kryžiuočių ordinas buvo įkurtas Romoje popiežiaus Honorijaus įsakymu. Ordino magistru popiežius paskyrė **Zalčą**, o du brostvininkus (pagal dabartinę terminologiją generolus) **Landsbergą** ir **Zaleideną** su kryžiuočių kariuomene išsiuntė Mozūrijon į Prūsijos pasienį. Ilgą laiką kryžiuočių ordino magistro būstinė buvo Romoje ir tik ordinui užkariavus Prūsiją magistras persikėlė į ją.

1997 metų sausio 25 dieną laikraštis „Respublika“ išspausdino interviu su Vytautu V.Landsbergiu (Sąjūdžio pirmininko Vytauto Landsbergio sūnus). Apie savo giminę jis kalbėjo taip:

↓↓↓

Yra sudarytas genealogijos medis, mes jį radome archyve. **Kryžiuotis Edvardas Landsbergis** XIII amžiuje perėjo į lietuvių pusę, už tai gavo žemės ir pasiliko Lietuvoje. Dirbo kažkokio kunigaikščio pagalbininku. Nežinau, kiek čia mitologijos, kiek tiesos. O oficiali genealogija siekia aštuonioliktą amžių, tiek bent galima atsekti ir tvirtinti, kad yra tiesa.

↑↑↑

Citatų užteks. Pacitavau vokiečių, rusų istorikus, Vladislavą Švedą, Simoną Daukantą ir per Respublikos laikraštį Vytautą V.Landsbergį.

Matosi, kad Landsbergiai save kildina iš kryžiuočių net ko gero iš paties kryžiuočių ordino įkūrimo dalyvavusio Edvardo Landsbergo, kuris su kitu tokiu pačiu tipu Zaleidenu (du brostvininku) išėjo į pirmąjį kryžiaus žygį Prūsijon. Rusijos imperijos dvarininkų registruose rašoma, kad mūsiškių Landsbergių protėviai XIV amžiuje gyveno Vestfalijoje (Vokietijos žemė Belgijos pasienyje prie Reino) ir buvo

imperijos riteriai ir dvarininkai. Būdami riteriais jie dalyvavo kryžiaus žygiuose į Palestiną ir Lietuvą. Jokio skirtumo ar mūsų Landsbergiai kilę iš kryžiuočių ordino steigėjo Edvardo Landsbergo, kaip jie patys teigia, ar iš Vestfalijos kryžiuočių Landsbergų, kaip teigia Rusijos imperijos dokumentai, vis tiek jie kryžiuočiai. Vokiečiai vienareikšmiai tvirtina, kad visi Landsbergai išėjo iš Landsbergo pilies Vestfalijoje, t.y. visi pasaulio Landsbergai iš vieno kelmo ir kitokių Landsbergų nėra. Negana to Vytautas Landsbergis-Žemkalnis priminė Alfredui Rozenbergui (o pagal pareigas ir valdžią jis buvo trečias asmuo Reiche), kad 1916 metais kartu su juo studijavo Rygos politechnikos institute ir tada buvo vokiečių **von Landsberg**.

O „Sąjūdžio“ vadovu Vytautą Landsbergį ne „Sąjūdžio“ pirmasis suvažiavimas išrinko („išrinkimas“ tik suvaidintas), bet paskyrė TSKP CK sekretorius ir Politbiuro narys Aleksandras Jakovlevas ir TSRS KGB pirmininkas Vladimiras Kriučkovas pasiūlius LTSR KGB pirmininkui Eduardui Eismuntui. Taip pat Vladimiras Kriučkovas paskyrė generolą Romualdą Marcinkų Lietuvos KGB pirmininku ir jam liepė vykdyti tik Vytauto Landsbergio nurodymus. Todėl Landsbergis ir rėžė tokias drąsias kalbas, o apkvailinti mitinguotojai šaukė:

Landsbergis — Lietuva!!! Landsbergis — Lietuva !!! Landsbergis — Lietuva !!!...

Bet Vytautas Landsbergis visus kitus kaltina tarnavus ar bendradarbiavus su KGB ir net visą Lietuvą yra išvadinęs, kegebynu, kirmėlynu, šunauja, o jis pats savaime suprantama ne KGB agentas — jis skelbiasi esąs „pogrindininkas“, „antikegebininis rezistentas“... ir kitas panašias giesmes gieda. Visiškai teisingai Vladislavas Švedas sako, kad iš Landsbergio lūpų išgirsti tiesą, tas pats kas mėšlo krūvoje ieškoti auksinio červonco.

Taip pat darosi aišku kodėl A.Brazauskas paniškai bijojo V.Landsbergio ir visada kilus ginčui nusileisdavo Landsbergiui. Landsbergis savo veiksmus derino su TSRS KGB pirmininku Kriučkovu ir TSKP Politbiuro nariu A.Jakovlevu, o Brazauskas kompartijoje buvo daug kartų žemesnio rango viršininkėlis už Kriučkovą ir Jakovlevą ir todėl LTSR KGB viršininkas Marcinkus vykdė Landsbergio, o ne Brazausko įsakymus.

Kas V.Landsbergį paskyrė „Sąjūdžio“ lyderiu, tas ir vadovavo visiems jo veiksmams ir tada kai Sąjūdis „kovojo“ dėl valdžios su kompartija, ir kai jis buvo Aukščiausiosios Tarybos pirmininkas, ir iki šiol jam vadovauja tie kas turi kompromatą prieš jį. Landsbergis nėra joks vadovas, nors tokį ir iš visų jėgų stengiasi vaidinti, o tik marionetė. Ir kol Landsbergių giminė sėdės valdžioje, tol lietuvių tauta bus naikinama.

Aušros vartai

arba kas pagavo Vytį

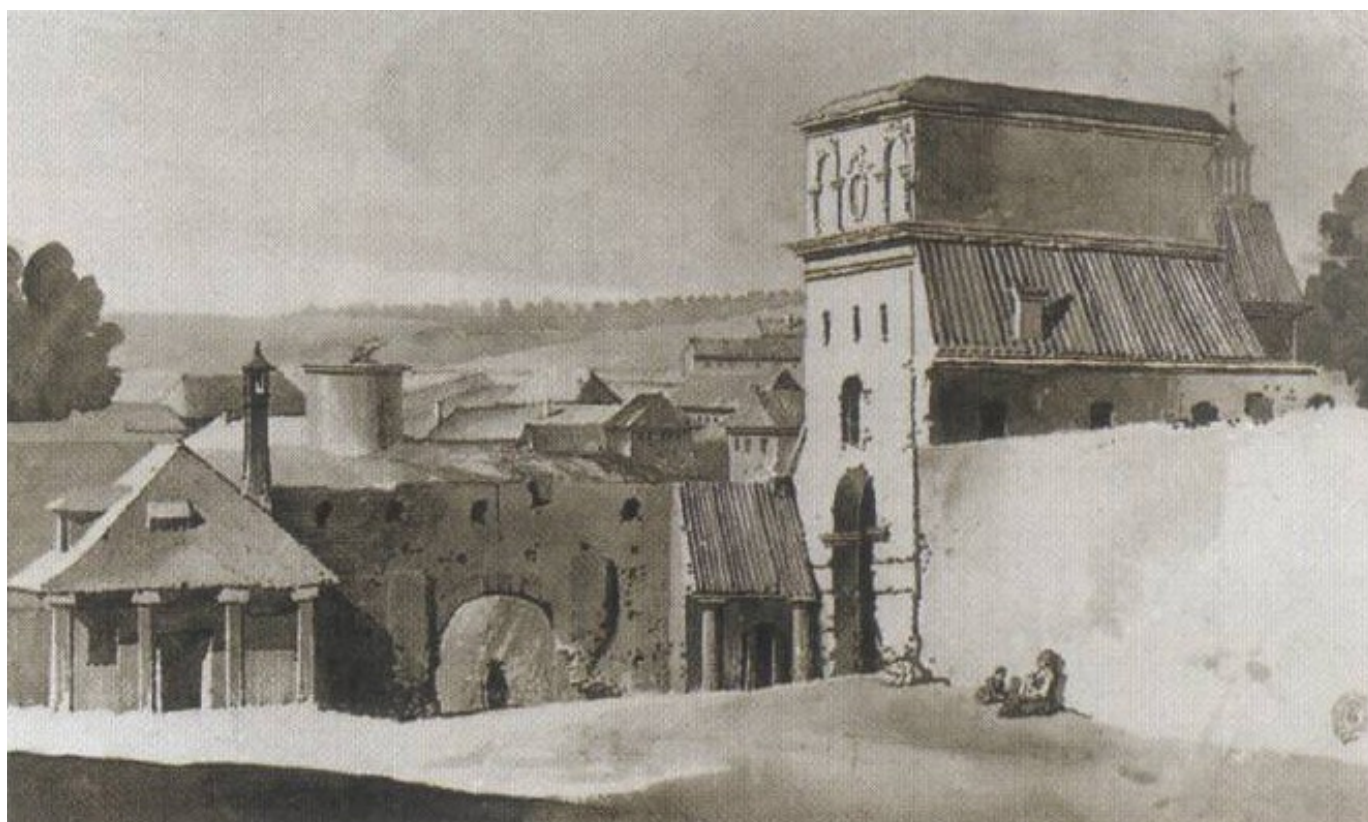
Straipsnis apie simbolius ir ką jie sako.

Vikipedija (http://lt.wikipedia.org/wiki/Au%C5%A1ros_vartai) rašo:

««««Seniausias Aušros Vartų atvaizdas matomas [1576](#) m. Bruyno (Brauno) ir Hogenbergo didžiųjų pasaulio miestų atlase, lape, kuris įvardintas kaip *Vilna, Lituaniae metropolis*. Vėliau Aušros Vartai yra pažymėti panoraminiam Vilniaus vaizde iš 1604 m. Nesvyžiaus kartografo [Tomo Makovskio](#) raižinio, o po 40 metų Vilniaus plane, sudarytame Vladislovo IV-ojo karo inžinieriaus F. Gedkanto (1648 m.). **Palyginus šiuos atvaizdus su [Pranciškaus Smuglevičiaus](#) akvarelėmis, darytomis prieš pat 1800 m., matosi, kad Aušros Vartai iš jų aplinka laikui bėgant stipriai keitėsi.**»»»»

Vikipedijos tekstą paryškinau aš. O dabar pažiūrėkime paveikslus; kokie pakitimai:

↓Aušros (Medininkų) vartai, apie [1785](#) m., [Pranciškus Smuglevičius](#) piešinys↓

Aušros vartai dabar

Lyginant abu paveikslus gerai matyti, kad vartų aplinka stipriai pasikeitusi. Ant Pranciškaus Smuglevičiaus piešto paveikslo matyti, kad skydo nelaiko jokie grifai-cherubina — jų nėra, o dabartiniame vartų paveiksle matyti, kad skydą su Vyčiu iš abiejų pusių laiko cherubina.

Kaip tie cherubina atsirado? Atsakymas pas Simoną Daukantą (raštai II tomas. VILNIUS. 1976. 747 pusl.) :

««««Apsirikau, kai per p. prezidentą rašiau, kad reiktų nuo Aušros Vartų vyti nupiešti, maniau, kai ji yra viena iš lietuvių senienų, kurią mačiau prieš 30 metų, bet girdėjau, kad yra sujungta su lenkišku herbu, todėl svetimų dievų nereikia, gana ir savi.»»»» Taip Daukantas rašė 1843 m. rugsėjo 7 d. laiške Teodorui Narbutui.

Simonas Daukantas nuo 1814 metų mokėsi Vilniaus gimnazijoje, o ją baigęs studijavo Vilniaus universitete, kur 1825 metais apgynė teisės magistro laipsnį. Baigęs

universitetą iš Vilniaus išvyko dirbti į Rygą, o vėliau į Peterburgą. Iš ten ir minėtą laišką parašė.

Daukantas mokydamasis Vilniuje Vytį ant Aušros Vartų matė be cherubinių, o 1843 metais jie jau buvo, todėl Daukantas ir pasakė, kad svetimų dievų mums nereikia.

Todėl dabar pateikiu medžiagą apie grifus-grifonus-cherubinus. Kas jie tokie:

Grifonas

Vikipedija lietuvių kalba (<http://lt.wikipedia.org/wiki/Grifonas>):

Grifonas (gr. *γρύφων*, *grýphōn*, *γρύπων*, *grýpōn*, ankstyv. forma *γρύψ*, *grýps*; lot. *gryphus*) , *grifas* – chimerinė fantastinė būtybė keletu senovės kultūrų mitologijoje. Grifono priekinė dalis yra erelio, o užpakalinė dalis – liūto.

Graikų mitologijoje *grifonai* – baisūs paukščiai su erelio snapais ir liūto kūnais. Herodotas mini grifonus greta pasakiškų šiaurės gyventojų isedonų, arismaspų, hiperborėjų. Pagal istorijas grifonai kaip ir arismapai yra kilę iš tolimos Skitijos, Hipeborėjos, netoli Borėjo olos. Minima, kad grifonai suka lizdus kaip ereliai, bet vietoje kiaušinių deda agatus. Pagrindinė grifų užduotis buvo saugoti aukso kasyklas ir paslėptus lobius (nuo vienaakių arismaspų) ir būti arklių priešais.

←Taip bendrai, schematiškai atrodo grifonas

Nepaprastai reti arklių ir grifonų palikuonys yra vadinami hipogrifais. Grifai buvo saulės palydovai, senoviniuose piešiniuose vaizduojama Saulė tempiama grifų. Taip pat minimi kaip „Dzeuso šunys“.

Grifonas yra neretai sutinkama centrinė simbolinė figūra heraldikoje – kai kurių valstybių, regionų ar didikų herbuose. Jis **simbolizuoja** tokias fizines savybes kaip jėga, greitis ir akylumas, o **politine prasme – galią ir valdžią**.>>>>

Nugeltoninau tyčia, kad geriau matytųsi ką grifonas reiškia Vakarų simbolizme.

Matome, kad grifonas yra ne mūsų mitologinė būtybė, o pietiečių graikų. Iš graikų per krikščionybę šią baidyklę paveldėjo Vakarai.

Štai taip GRIFONAS SIMBOLIZUOJA POLITINĘ VALDŽIĄ !!! — tokia yra Vakarų simbolizmo prasmė.

Rusai vikipedijoje (<https://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%93%D1%80%D0%B8%D1%84%D0%BE%D0%BD%D1%8B>) rašo taip (vertimas):

«««Žodis kilęs iš lotynų *gryphus*, kuris kilo iš graikų *γρύψ*. Pagal vieną prielaidą graikų žodis kilęs iš senovės žydų „*kerub*“ (žiūrėk *cheruvim*). Anot kitos prielaidos iš graikų žodžio *γρυνός* (lenktasnapis). Kai kurie tyrinėtojai tvirtina, kad *grupos* graikai pasiskolino iš rytiečių kalbų, galbūt iš asirų *k'rub*, tai yra „fantastinė sparnuota būtybė“, arba žydų „*kerub* „sparnuotas angelas“. »»»

Anglai (<https://en.wikipedia.org/wiki/Griffin>) rašo (vertimas):

↓↓↓

Žodžio kilmė neaiški. Gali būti susijęs su graikų *γρυνός* (*grypos*), kas reiškia „lenktas“ arba „kablys“. Be to gali būti pasiskolintas iš Anatolijos, palyginkime su arkadų *karūbu* (sparnuotas padaras) panašus į Cherubiną. Susijęs su žydų žodžiu כרוב (*kerúv*)... Seniausi žinomi grifonai tokie:

↓[Achaemenidų](#) grifonas [Persepolyje](#). 500-330 m.pr.m.e.↓

Persepolis buvo senosios persų Achemenidų imperijos, gyvavusios 550-330 metais prieš mūsų erą, sostinė. Šitie persų grifonai Persepoly stovi po šiai dienai.

Grifonų aprašyme vikipedija dar liepė pasižiūrėti cherubiną. Todėl žiūriu.

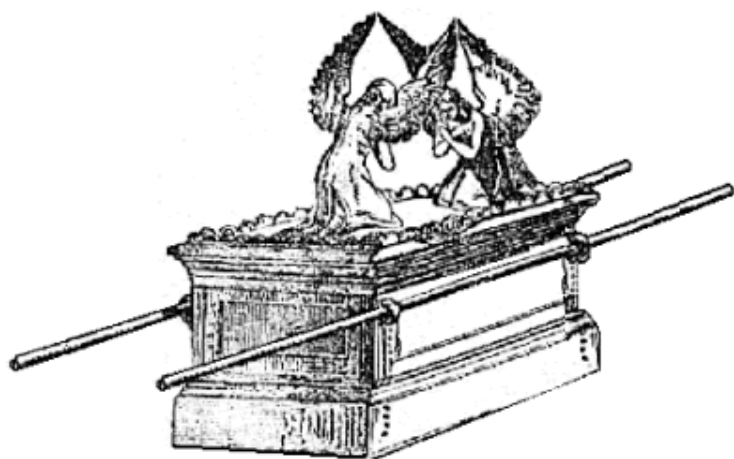
Vikipedija lietuviškai (<http://lt.wikipedia.org/wiki/Cherubinas>):

««««**Cherubinas** — (hebr. כְּרוּב *cherub*, daugiskaita כְּרוּבִים *cherubim*) – auksinės antgamtinės būtybės, turinčios keturis sparnus ir stovėjusios virš žydų šventyklos skrynios...

Manoma, kad cherubiniai atrodė kaip sparnuoti liūtai su žmogiškomis galvomis. Cherubiniai išskleista sparnais virš šventyklos skrynios buvo nematomo [Viešpaties](#) sostas...

Katalikybė. Katalikiškoje teologijoje, pagal filosofo Pseudo-Dionisijaus Areopagito raštus, *cherubiniai* užima antrą aukščiausią rangą angeliškoje hierarchijoje po serafimų. Pradžios knygoje *cherubinas* minimas kaip angelas, saugantis su liepsnojančiu kalaviju rytinę rojaus sodo pusę.»»»»

Štai taip — cherubinas reiškia žydų sostą!!!

Matome — judaizme cherubinas saugo šventyklos skrynį, kurioje sukrautas rabino auksas, o tariamai buvusioje senovės žydų valstybėje Palestinos žemėje šventyklos skrynioje buvo laikomas valstybės iždas, o kulto tarnai rabinai buvo valstybės bankininkai. Katalikybėje cherubinas turi menkesnę užduotį — jis saugo tik rytinę rojaus sodo pusę, t.y. saugo obuolius nuo vagių (o ne rabinų auksą).

←Cherubiniai saugantys skrynį

Paveikslas iš: (<https://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%A5%D0%B5%D1%80%D1%83%D0%B2%D0%B8%D0%BC%D1%8B>)

Anglai vikipedijoje apie cherubino kilmę (<https://en.wikipedia.org/wiki/Cherub>) rašo (vertimas): ««««Žydų žodis *cherubim* yra giminingas asirų *karabu*, akadų *karibu* ir babiloniečių *karabu*. Asirų kalboje jis reiškia „didelis, galingas“, asirams

giminingose akadų ir babiloniečių kalbose — „palankus, palaimintas“. Kai kuriose Asirijos-Babilono vietovėse ši sąvoka reiškė dvasią tarnaujančią dievams ir kartais sparnuotą jautį su žmogaus galva — *šedu*. Asirai kartais šį padarą vadino *kirubu*, o gramatiškai tai susiję su *karabu*.»»»»

Žydai, asirai, akadai ir babiloniečiai — visi jie semitai. Todėl jų mitologija yra bendra, simboliai bendri ir žodžiai giminingi ir nekaži kuo skiriasi, t.y. tik tarminiai skirtumai. Žydai atėjo iš Babilono (taip jie patys skelbiasi, t.y. Abraomas išėjo iš Uro miesto Babilonijoje), iš ten pat ir kai kurios krikščionybės sąvokos ir simbolizmas. Tiek daug apie grifonus ir cherubinus pricitavau tik norėdamas parodyti, kad **grifonas ar kitaip sakant cherubinas yra mums svetimas ženklas ar kitaip sakant simbolis**. Todėl visiškai pritariu Daukantui kai jisai laiške T.Narbutui parašė, kad ant Aušros Vartų jo studijų metais buvęs tikras lietuviškas Vytis, o vėliau po 30-ies metų jau kitas apipintas svetimais simboliais. Daukantas tiesiai šviesiai pasakė, kad **svetimų dievų ir ženklų mums nereikia**. Pakankamai turime savų.

Labai simptomiška — Daukantas Vilniuje studijavo tuoj po valstybės sunaikinimo (1795 metais mūsų valstybę užkariavo ir pasidalino Rusija, Vokiečių Prūsija ir Austrija). Bet iki 1815 metų Europoje dar vyko kovos ir tik po Napoleono karų ši trijulė mūsų žemėje pasijuto tvirtai. Matome — žuvo valstybė ir tuoj pat imti keisti, „tobulinti“ valstybės simboliai — Vytį iš abiejų pusių ėmė prilaikyti cherubinais. **Simboliškai tai reiškia, kad Vytis pagautas ir supančiotas, o jį pagavę laiko cherubinais**. Bet kas suprantantis simboliką iš karto supras, kad visa valdžia priklauso cherubino simbolio savininkui. Žodžiui — išnyko valstybė ir tai tuoj pat buvo atvaizduota simboliškai.

Dabar iš dešinės Vytį laiko kitas padaras:

Kas valdo Lietuvą

Nacionalinė egzorcistų asociacija (NEA) — tai Lietuvos Katalikų Bažnyčios kunigų, kuriuos Vyskupati paskyrė egzorcisto tarnystei, ir jų bendradarbių dvasininkų bei pasauliečių susivienijimas, turintis tikslą įvairiapusiškai pagelbėti tikintiesiems, susidūrusiems su piktojo veikimu savo gyvenime, bet dar svarbiau — apsaugoti juos nuo piktojo rezgamų pinklių.

Nacionalinė egzorcistų asociacija yra Tarptautinės Egzorcistų asociacijos (AIE) narė.

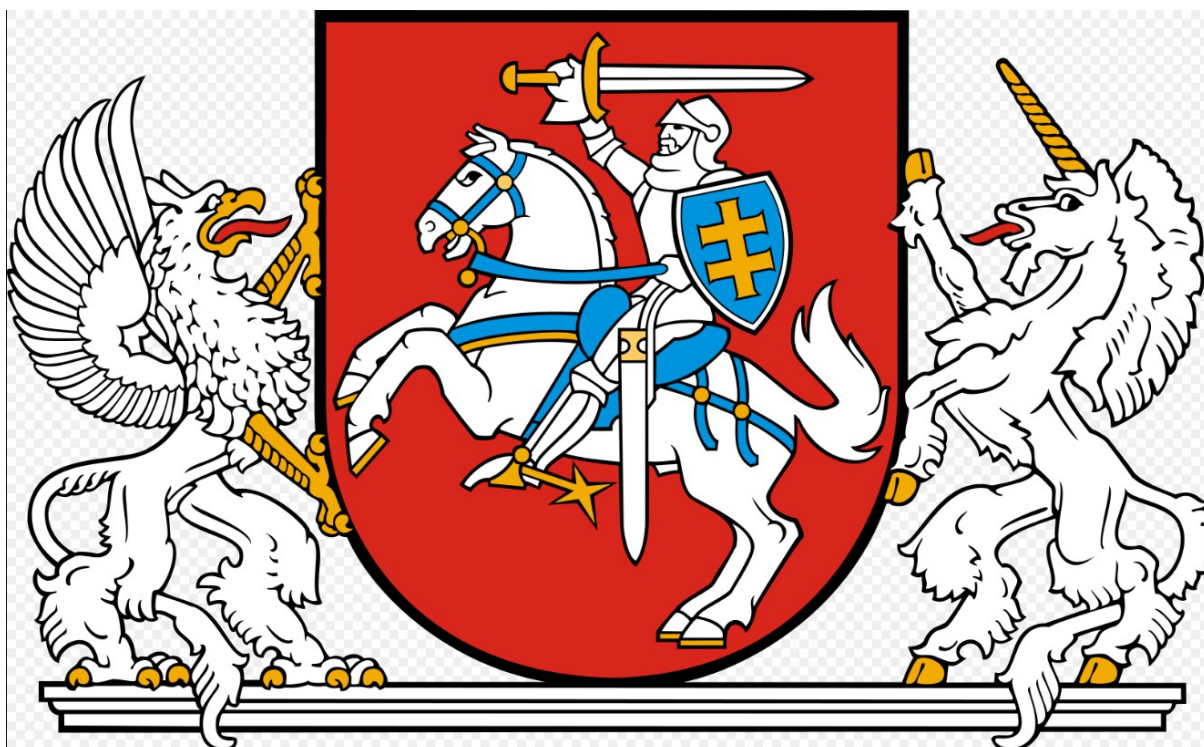
Lietuvos egzorcistų puslapyje www.egzorcistas.lt/vengtini-zenklai rašoma:

VIENARAGIS

Seksualinės laisvės simbolis: lesbietiškos meilės, homoseksualizmo, grupinio sekso ir pan. ...

O dabar pasižiūrėkite į Lietuvos respublikos prezidento herbą (https://lt.wikipedia.org/wiki/Lietuvos_herbas):

Visais laikais VYTIS buvo tik baltas ir tik lekiantis, šuoliuojantis.

O dabar VYTĮ sustabdė ir laiko pagavę dvi pabaisos — cherubinas kairėje ir vienaragis dešinėje.

Cherubinas. Skaitykite Senąjį Testamentą (Torą) — pamatysite, kad cherubinas yra didžiausia žydų šventenybė. Pasižiūrėkite koks sparnuotas padaras pusiau paukštis, pusiau liūtas stovi kairėje — tikras cherubinas (Landsbergis).

O iš dešinės pagautąjį VYTĮ laiko **vienaragis** — gėjų, lesbiečių, grupinio sekso mėgėjų, žodžiu **homoseksualistų šventasis ženklas**.

Ir dar negana to **VYTĮ nudažė Izraelio vėliavos spalvomis**.

Cherubinas reiškia žydų sostą!!!

Vienaragis — LGBT simbolis!!!

Tam, kas pažįsta simbolius, tik pasižiūrėjus į Lietuvos Prezidento herbą iš karto aišku, kad Lietuvą valdo žydai ir homoseksualistai.

Tai ar reikia tuomet stebėtis kodėl jie priiminėja tokius įstatymus:

1) „pataisė“ Lietuvos konstituciją taip, kad žemė lietuviams nepriklauso, o yra spekuliacijos objektas ir ją galima parduoti svetimšaliams (spekuliacija žydų arkliukas; pardavę Lietuvą jie daug pinigėlių užkals).

2) kita Lietuvos konstitucijos „pataisa“: „Lietuvos Respublika būdama Europos Sąjungos valstybe nare dalijasi ar patiki Europos Sąjungai valstybės institucijų kompetenciją (suprask — valstybės valdymą atiduoda Europos Sąjungai).

3) dar viena Lietuvos konstitucijos „pataisa“: „Europos Sąjungos teisės normos taikomos tiesiogiai, o teisės normų kolizijos atveju jos turi viršenybę prieš Lietuvos Respublikos įstatymus ir kitus teisės aktus“. „Pataisa“ tiesiog šedevras, nes ji skelbia, kad Lietuvos konstitucija ir visi kiti Lietuvos įstatymai ir teisės aktai Lietuvoje negalioja ir yra gryniausia makulatūra ir akių dūmimas, o galioja vien tik Europos Sąjungos teisės normos ir teisiniai aktai bei nutarimai.

4) priėmė „vaikų teisių“ įstatymus, „vaikų teisių“ apsaugos įstatymus, pristeigė „vaikų teisių“ gynimo įstaigų; dabar priiminėja „juvenalinę justiciją“, po to priims

vienos lyties asmenų šeimos įstatymus ir leis tokioms šeimoms įsivaikinti, o kad homikai turėtų ką įsivaikinti pradės iš normalių žmonių atiminėti vaikus, kaip tą jau daro Vakaruose. Nenoriu daug plėstis, bet „vaikų teisės“, juvenalinė justicija“ ir homikų šeimos su teise įsivaikinti yra ne kas kita, o taip užmaskuota vaikų prekyba — nepaprastai pelningas biznesas. Dabar medicina išmoko persodinti organus, o pastarųjų nėra iš kur paimti — fabrikai pagaminti nemoka. Tai vaikelius panaudos atsarginėms dalims visokiems nusenusiems turtuoliams remontuoti. Cherubinas ir vienaragis užkals milžiniškus pinigų.

Žodžiu, kas valstybę valdo, tas ir priiminėja įstatymus tokius kokių jiems patiems reikia. Ir po to dar demagogiškai tyčiojasi: „Va žiūrėkite kaip lietuviai nemoka dirbti, nemoka valstybės valdyti, o moka tik alkoholį gerti ir gulėti apsišikę“.

Priminsiu, kad Lietuvos herbas, toks kaip pavaizduota paveikslėlyje, priimtas 1991 metais rugsėjo 4 dieną. Įsidėmėkite šią datą — tuomet Lietuvą valdė Landsbergis ir sąjūdiečiai. Kokia išvada? Lietuva 1990 metais netapo nepriklausoma, nes valdžia tuomet atiteko ne lietuviams, o tiems kas laiko pagavę VYTĮ.

Į landsbergizmą įeina ir Lietuvos teismų bei prokuratūros darbas. Pavyzdžiui, Vytautą Landsbergį bandė teisti už tarnavimą sovietiniam KGB. Tačiau iš Generalinės Prokuratūros seifų paslaptinai dingę liudininkų apklausų video ir magnetofoniniai įrašai, o teismas nusprendė, kad apklausų protokolų nepakanka, kad kaltė būtų įrodyta.

Bet, pavyzdžiui, kitiems nuteisti, pasmerkti ir sunaikinti nereikia net jokio teismo — užtenka, kad V.Landsbergis duotą komandą savo partiečiams ir žmogus apkaltinamas bendradarbiavęs su KGB ir išmetamas iš visur be jokio teismo ir nei gintis nei teisintis negalima — taip buvo sudorotas Virgilijus Čepaitis, Kazimiera Danutė Prunckienė, o mažiau visuomeninėje-politinėje veikloje pasižymėjusiems sudoroti užtenka tik spaudoje paskelbti jų vardus ir gana — nusikaltimas įrodytas.

Dabar, šiais metais prasidėjo „priekabiavimo“ mada. Kokia nors bobelė apsiskelbia, kad prie jos prieš 10, 20, 30 ar dar kažkiek metų priekabiavo kažkoks žymus žmogus (kažkodėl niekada nepriekabiauja niekam nežinomas ar beturtis) ir to užtenka, tokį politikai ir žurnalistai puola, sumaišo su purvais ir neleidžia net gintis.

Prasidėjus tokiai madai šiomet vasario 12 parašiau ir išplatinau straipsnelį „Kaltumo prezumpcija“. Ji irgi yra landsbergizmo sudėtinė dalis. Įdedu ją visą:

Kaltumo prezumpcija

Prisiminkite ką Sąjūdžio vadai, o ypač V.Landsbergis, kalbėjo mitinguose kol dar „kovojo“ su kompartija dėl valdžios. Sufleruoju: kiekviename mitinge, o taip pat per televiziją, radiją, laikraščius iki užkimimo rėkė apie nekaltumo prezumpciją, t.y. kol teismas neįrodė kaltės, tai niekas neturi teisės net kalbėti, jog kaltinamasis įvykdė nusikaltimą ir yra kaltas.

O kur dabar ta išgirtoji nekaltumo prezumpcija? Dabar užtenka, kad kokia nors bobelė pasakytų, kad prie jos priekabiavo, pvz., paglostė ranką ar pan. ir to užtenka, kad žmogus būtų sumaišytas su purvais ir išmestas iš darbo; nereikia nei įrodymų, nei liudininkų, nei teismo, o apkaltintajam neleidžiama net gintis. Tai jau tikrų tikriausia ***kaltumo prezumpcija*** — pasakė = kaltas = nuosprendis sunaikinti.

Antras dalykas — bent jau iki šiol joks įstatymas ir valdžios nutarimas neveikdavo atgalios, o dabar kas darosi? Bobelė pasako, kad kažkoks vyras prie jos "priekabiavo" prieš 10, 20, 30 metų ir jau visi žurnalistai visais kanalais skalambija nusikaltėlis, jiems pritaria visi valdžios pareigūnai, pvz., seimo nariai (kol kas negirdėjau, kad nors vienas būtų kalbėjęs prieš ir pasmerkęs tokį susidorojimą). Bet juk mada "priekabiauti" atsirado tik šiomet. Anksčiau taip kalbanti boba būtų buvus pati apkaltinta prostitucija ir ji pati būtų buvusi iš visur išmesta. Dabar matome, kad visi "nuosprendžiai už priekabiavimą" taikomi atgalime data, t.y. veikia atgalios. Manau, kad šiuo atveju teisininkų neveikimas, jų abejingumas tokiems dalykams yra didžiulis nusikaltimas iš jų pusės. Jei dabar ***kaltumo prezumpcija*** taikoma tik "priekabiavimui", tai, neužkirtus jai kelio, ateityje ji bus taikoma ir visiems kitiems atvejams, t.y. kada tik valdžia užsimanys pritaikys bet kada bet kam už bet ką.

Trečia — jei bobos ar mergos giriasi, kad jos mylėjosi su dėstytojais vien tam, kad gautų geresnį pažymį per egzaminą, tai jų diplomus reikia panaikinti, nes egzaminai išlaikyti per antrą galą, vadinasi diplomus įgytas neteisėtai — už kyšį (pirktas už natūrą) ir todėl tokiai reikia išduoti kitokį diplomą, t.y. kaip laikė egzaminą, toks ir diplomus turi būti išduotas. Jei artistės giriasi gavusios vaidmenis kine ar teatre per antrąjį galą, tai tokioms reikia atimti visus apdovanojimus kokius tik turi ir kaip amoralias pašalinti iš kino ir teatro, nes visas pasaulis pripažįsta, kad kinas ir teatras turi didžiulį auklėjamąjį poveikį. Kad auklėjimu užsiiminėtų prostitutės, tai jau skandalas ir nonsensas. Todėl jos turi būti išmestos iš aktorystės.

Ketvirta — kadangi seimo ir vyriausybės nariai ***kaltumo prezumpciją*** toleruoja, jos naudojimą skatina ir net patys ją naudoja (Pūko atvejis) tai siūlau susimesti skatikų kas kiek gali, pasamdyti būrelį prostitučių (nes jos įžūlios kaip buldozeriai ir už pinigą gali padaryti bet ką) ir jos už algą privalės "priekabiavimu" apkaltinti seimo narius (pvz., Karbauskį, Pranckietį, Skvernelį, Tomiliną, Landsbergį (pageidautina ir senį), Kubilių, Razmą, Butkevičių, Kirkilą, Gentvilą...) ir jie imdami pavyzdį iš anksčiau iš darbo išmestų (pvz., dėstytojų, režisierių, Pūko...) privalės trauktis iš valdžios, nes kuo aiškiausiai savo veiksmais rodo, kad nieko normalaus padaryti nesugeba. ***Kaltumo prezumpciją*** mes galime panaudoti kaip labai puikų deputatų atšaukimo mechanizmą, kurio žmonės labai norėjo ir reikalavo dar sąjūdžio laikais, bet sąjūdiečiai atėję valdžion jį įvesti "pamiršo", nors žadėjo.

Kadangi valdžia prieš mus naudoja neteisėtą ***kaltumo prezumpciją***, tai ir mes privalome prieš ją panaudoti jos pačios ginklą ir taip mes turime daryti tol, kol priversime valdžią nutraukti neteisėtą veiklą. Mes turime neverkšlenti, o veikti — tik puolant pasiekiamo pergalė.

.....↑ kaltumo prezumpcijos pabaiga ↑.....

Kaltumo prezumpcijos naudojimo pavyzdžiai

Gretos Kildišienės nusikaltimai https://lt.wikipedia.org/wiki/Greta_Kildi%C5%A1ien%C4%97 :

2017 m. sausio mėnesį kilo skandalas, kai G.Kildišienė nuslėpė prieš dešimtmetį pradėtą ikiteisminį tyrimą dėl galbūt iš darbovietės pasisavintų lėšų. Dar prieš tai Seimo narė atsidūrė dėmesio centre dėl jos motinos automobilio išperkamosios nuomos sutarties su Lietuvos valstiečių ir žaliųjų sąjungos pirmininko Ramūno Karbauskio valdomu „Agrokoncerno grupe“. Šiuo automobiliu naudojos ir Seimo narė.

2017 m. sausio 24 d. Vyriausioji Rinkimų Komisija patenkino G. Kildišienės prašymą panaikinti jos Seimo narės mandatą.

Gretos Kildišienės nusikaltimai labai dideli: 1) nuslėpė ikiteisminį tyrimą dėl galbūt pasisavintų lėšų (dešimt metų tyrė ir kol kas dar nieko nerado); 2) važinėjo su motinos pirқта mašina, o motina irgi nusikaltėlė, nes pirko iš „Agrokonzerno“.

O prisiminkime sąjūdiečių mylimiausią nekaltumo prezumpciją: „Kol teismas neįrodė kaltės, tai niekas neturi teisės net kalbėti, jog kaltinamasis įvykdė nusikaltimą ir yra kaltas“. Ar buvo Kildišienės teismas? Jo net neprireikė. Landsbergiečiai (konservatoriai) seimo nariai pradėjo kaltinti ir per žiniasklaidą visais kanalais kasdien skalambyti apie jos nusikaltimus, o žurnalistai ėmė nuolatos, kaip šešėlis, paskui ją slankioti ir visuose laikraščiuose, radijo ir televizijos kanaluose tyčiotis iš kiekvieno jos žingsnio. Ir išėdė iš Seimo. Štai taip — nekaltumo prezumpcija seniai mirė, dabar galioja kaltumo prezumpcija.

Nusikaltėlis Kęstutis Pūkas (seimo narys)

<https://www.delfi.lt/news/daily/lithuania/kestutis-pukas-kategoriskai-nesutinka-kad-seimas-naikintu-jo-nelieciamybe.d?id=76451061> :

Prokurorai K.Pūkui nori pateikti įtarimus dėl galimo seksualinio priekabiavimo ir ginklo laikymo taisyklių pažeidimo...

Prokuratūros duomenimis, keturių nukentėjusiųjų liudijimai ir per ikiteisminį tyrimą gauti duomenys leidžia pagrįstai manyti, jog šių metų sausio-vasario mėnesiais K.Pūkas galėjo seksualiai priekabauti prie pagal tarnybą priklausomų ir kitaip priklausomų asmenų.

Apie K.Pūko nusikaltimą parašiau „Kaltumo prezumpcijoje“. Jis galimai priekabiavo. Vėl tie patys landsbergiečiai pradėjo skandalą ir ėmė skalambyti visais žiniasklaidos kanalais, o žurnalistai tūkstantį kartų padaugino decibelus ir ėmė sekioti kiekvieną jo žingsnį. Į skandalo chorą įsijungė ir prokurorai. Išėdė.

Mindaugas Bastys (Seimo pirmininko pavaduotojas) — baisus nusikaltėlis, išdavikas <https://www.delfi.lt/news/daily/lithuania/bascio-apkalta-is-seimo-isejo-lyg-is-skaistyklos-palikdamas-daug-neatsakytu-klausimu.d?id=77439783> :

««««Basčio apkalta: iš Seimo išėjo lyg iš skaistyklos, palikdamas daug neatsakytų klausimų

2018 m. kovo 16 d.

Mindaugas Bastys

2016–2020 m. kadencija

Seimo narys nuo 2016-11-14

Iškėlė:
Lietuvos socialdemokratų
partija

„Normaliai viskas atrodo, nes, manau jis nemažą dalį Seimo narių įtikino, kad dėl savo bendravimo su buvusiu KGB darbuotoju Piotru Vojeika yra nekaltas. O kiek parlamentarų yra lankęsi Rusijos ambasadoje? Ir aš esu buvęs. M.Bastys pasielgė teisingai, pasitraukdamas iš Seimo. Jis vėl galės dalyvauti rinkimuose“, – LRT.lt sakė Seimo vicepirmininkas, Socialdemokratų darbo frakcijos narys Gediminas Kirkilas...>>>>>

O Mindaugas Bastys kaltas štai dėl ko
(<https://www.delfi.lt/news/daily/lithuania/vsd-informacijoje-apie-m-basti-ir-savo-pergale-isingarsejes-valstietis.d?id=74039182>):

PAGRINDINIAI FAKTAI:

- M.Bastys 2008 m. siekė populiaraus sportininko, Šakių rajono savivaldybės tarybos nario K.Smirnovos paramos rinkimuose;
- K.Smirnovas sutiko suteikti politinę paramą už pinigines lėšas sporto klubui „Audra“;
- M.Bastys tarpininkavo, kad K.Smirnovos sporto klubas gautų „Dujotekanos“ paramą per viceprezidentą ir buvusį KGB darbuotoją P.Vojeiką;
- M.Bastys ir K.Smirnovas tuo metu abu buvo Šakių rajono savivaldybės tarybos nariai.

Tikrai didelį nusikaltimą padarė Mindaugas Bastys.

Mykolas Majauskas / Seimo narys (2016–2020). Nuotrauka iš :

http://www.lrs.lt/sip/portal.show?p_r=8801&p_k=1&p_a=498&p_asm_id=79182

Apie Majauską žiniasklaida irgi pradėjo skelbti, kad jis priekabiavo prie moterų (tokia dabar naujausia mada aukštuomenėje) ir net liudininkų atrado, bet jam galima; reikalas baigėsi taip“: <https://naujienos.alfa.lt/leidinys/iq/premjeras-uzstojo/> atspausdino straipsnį „**Premjeras užstojo M.Majauską: tai jo ir jo žmonos reikalas**“. Pateikiu trumpą citatą: <<<<<M.Majauską užstojo premjeras Saulius Skvernelis, o konservatorių partijos pirmininkas Gabrielius Landsbergis (Vytauto Landsbergio anūkas) kreipėsi į prokuratūrą...>>>>> ir reikalas išsisprendė — Mykolas Majauskas nekaltas, nėra reikalo jį mesti iš Seimo. O Kęstutį Pūką būtent už tokį patį elgesį iš Seimo išmetė. Pūką išmetė

Mykolas Majauskas

2016–2020 m. kadencija

Seimo narys nuo 2016-11-14

Iškėlė:
Tėvynės sąjunga - Lietuvos
krikščionys demokratai

todėl, kad jis nelandsbergietis ir todėl, kad Gabrielius Landsbergis dėl Pūko nepaskambino prokurorui ... O Majauskas landsbergietis – jam priekabiau galima...

2018 kovo 15 mitingas —landsbergizmo pavyzdys

Kitą dieną po mitingo nuėjau pas vieną pažįstamą vilnietį anksčiau buvusį konservatorių partijos narį, o jo žmona ir dabar dar yra tos partijos narė. Man jis atvirai pasakė kaip buvo organizuojamas mitingas. Organizavo konservatorių partija, nors viešai buvo skelbiama, kad neva tai daro Tapinas. Konservatorių partijos samdyti autobusai vežė į Vilnių partijos narius iš visos Lietuvos, Vilniaus partiečiams konservatoriams buvo įsakyta visiems dalyvauti. Mano pažįstamo žmona gavo net penkias žinutes į mobilųjį telefoną raginančias kuo skubiau atvykti. Žinutes rašė koordinatoriūs. Pasirodo visi mitingo dalyviai buvo suskirstyti į grupes ir kiekvienai grupei priskirtas koordinatoriūs, kuris ir rūpinosi savo grupę suvaryti. Taip pat kiekvienai grupei buvo paskirta vieta aikštėje, nes grupėms buvo skirta užduotis pagal komandą šaukti atitinkamus lozungus ir daryti kitus veiksmus — ką ir kada šaukti grupę turėjo užvesti koordinatoriūs. Taip pat konservatoriai apgavo jaunimą, nes paskelbė nemokamą koncertą ir pasakė neteisingą jo laiką, t.y. pasakė kad koncertas prasidės anksčiau nei mitingas, o iš tikrųjų koncertas prasidėjo po mitingo. Va taip per apgaule padidino mitinguojančių skaičių. Už koncertą sumokėjo konservatorių partija.

<https://www.lzinios.lt/lzinios/Gimtasis-krastas/tiesiogiai-protestas-prie-seimo-mes-kaltinam-/261826>:

<https://lietuvsdiena.lrytas.lt/aktualijos/2018/03/15/news/prie-seimo-iskilo-konstrukcijos-tukstanciai-protestuotoju-susuks-mes-kaltinam--5182820/?foto=5186914> :

Mitingo nuotraukas įdėjau tam, kad visi suprastų ir užsirašytų sau ant kaktos: **Kai mitingą organizuoja Landsbergis (Tėvynės Sąjunga Konservatorių Partija) tai jam negalioja Lietuvos įstatymai draudžiantys mitinguoti arčiau kaip 75 metrai nuo vyriausybės pastatų** — pasižiūrėkite nuotraukas — mitinguotojai nugaromis remiasi į seimo pastatą. O visi kiti kitų partijų ir nepartiniai mitinguotojai privalo mitinguoti ne arčiau kaip už 75 metrų nuo seimo ir vyriausybės pastatų. Matome — policija yra akivaizdžiai šališka ir nevykdo valstybės įstatymų; ji privalėjo mitinguotojus nuvyti tolyn nuo seimo, bet to nepadarė ir net nepareikalavo.

Todėl po šito mitingo visi norintys mitinguoti turi moralinę teisę nesilaikyti įstatymo reikalaujančio mitinguoti ne arčiau kaip 75 metrai nuo vyriausybės pastatų. Tai yra kas leidžiama vieniems mitinguotojams, tą daryti turi teisę ir visi kiti mitinguotojai, nes konstitucija visiems piliečiams suteikia vienodas teises.

Landsbergis — Nachmano Dušanskio agentas

https://lt.wikipedia.org/wiki/Nachmanas_Du%C5%A1anskis:

Nachmanas Dušanskis (rus. *Нахман Хоахович Душанский*, 1919 m. gruodžio 29 d. Šiauliai – 2008 m. vasario 20 d. Haifa, Izraelis) – [TSRS valstybės saugumo](#) Lietuvoje veikėjas, tiesiogiai dalyvavęs ir vadovavęs sovietų valdžiai nepalankių Lietuvos gyventojų žudynėms ir kankinimams.

Biografija

Nuo 1934 m. priklausė nelegaliai Lietuvos komjaunimo sąjungai, nuo 1940 m. – LKP. Už antivalstybinę veiklą 1936 m. birželio – 1937 m. balandžio mėn. ir 1937 m. balandžio – 1940 m. birželio mėn. kalintas. 1940–1941 m. dirbo NKVD [Telši apskrities](#) skyriuje, leitenantas. Dalyvavo gyventojų suėmimuose ir trėmimuose. 1941 m. birželio mėn. prasidėjus karui poilsioavo Sočyje, grįžo į Šiaulius, bet vokiečiams puolant pasitraukė į TSRS gilumą. Maskvoje baigė NKVD mokyklą ir įvairiuose Jaroslavlį, Smolensko sričių lageriuose dirbo tardytoju.

1944 m. rugpjūčio 1 d. grįžęs į Lietuvą dirbo Kaune vyr. operatyviniu įgaliotiniu. Vėliau tapo MGB Kauno poskyrio, kovojančio su „nacionalistiniu pagrindžiu“ (partizanais), viršininko pavaduotoju, viršininku. 1953–1954 m. LTSR MVD 4-osios valdybos 3-ojo skyriaus viršininko pavaduotojas. 1954–1960 m. LTSR KGB 4-osios valdybos 2-ojo skyriaus viršininko pavaduotojas, 1960–1967 m. 2-osios valdybos 2-ojo skyriaus 1-ojo poskyrio viršininkas, 1967–1971 m. – 5-ojo skyriaus viršininko pavaduotojas. 1971 m. rugpjūčio 20 d. išleistas į atsargą. 1956 m. papulkininkis. 1964 m. baigė Vilniaus universiteto Teisės fakultetą. Nuo 1971 m. dirbo įvairiose įstaigose.

Planavo ir organizavo (su kitais) Lietuvos partizanų Tauro, Dainavos, Prisikėlimo ir kt. apygardų štabų likvidavimą, dalyvavo operacijose nužudant J. Vitkauską, J. Lukšą ir kitus partizanų vadus, vadovavo A. Ramanausko suėmimo operacijai; pasirašinėjo suėmimo orderius, tardė.

1989 m. apsigyveno Izraelyje. Dėl nusikalstamos veiklos Lietuvos Respublikos generalinė prokuratūra 1996 m. jam iškėlė baudžiamąją bylą, bet Izraelis atsisakė jį išduoti.

Rusai <https://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%94%D1%83%D1%88%D0%B0%D0%BD%D1%81%D0%BA%D0%B8%D0%B9,%D0%9D%D0%B0%D1%85%D0%BC%D0%B0%D0%BD%D0%9D%D0%BE%D0%B0%D1%85%D0%BE%D0%B2%D0%B8%D1%87> rašo (vertimas):

Nachmanas Dušanskis (Нахман Ноахович Душанский / Николай Душанский Николаевич — gimė 1919 Šiauliuose, mirė 2008 Izraelyje, Haifoje) sovietų saugumo karininkas, Lietuvos TSR NKVD, NKGB, MGB darbuotojas. Aktyviai dalyvavo naikinant antisovietinį nacionalistinį pagrindį — „miško brolius“. Lietuvai atkūrus nepriklausomybę Lietuvos prokuratūra jį apkaltino karo nusikaltimais ir bandė pareikalauti atsakomybės.

Biografija

Gimė 1919 metais Šiauliuose Rusijos kariškių šeimoje. Senelis Jakovas Dušanskis-Koganas dalyvavo Krymo kare ir Sevastopolio gynyboje, už tai gavo caro leidimą

gyventi ne sėslumo zonoje ir turėti žemės nuosavybę, apsigyveno Vilniuje. Tėvas Nojus Dušanskis dalyvavo pirmajame pasauliniame kare, buvo apnuodytas dujomis ir namo grįžo invalidas. 1915 metais žydai buvo iškeldinti iš pafrontės zonos. Vėliau apsigyveno Šiauliuose, kur dirbo kroviku.

Nachmanas nuo penkių metų mokėsi „chederoje“, vėliau privatinėje Frenkelio mokykloje. Baigęs šešias klases nuo 13 metų pradėjo dirbti. 14 metų susipažino su Grinfeldu ir įstojo į komjaunimą. Dalyvavo pagrindinėje revoliucinėje veikloje, buvo atsakingas už nelegalios literatūros slėpimą ir platinimą.

1935 metais buvo suimtas ir nepaisant grasinimų neišdavė komunistinės literatūros slėptuvės ir greitai buvo paleistas. 1936 metais išleido „Kreipimąsi į Lietuvos liaudį“, kuriame smerkė žiaurų Suvalkijos valstiečių sukilimo numalšinimą, vėl buvo suimtas ir sėdėjo nepilnamečių kolonijoje, o sukakus 17 metų teismas nuteisė šešiams metams kalėjimo. Sėdėjo Šiaulių kalėjime, vėliau Raseinių kalėjime. 1938 metais kalėjime įstojo į komunistų partiją, jį priėmė pagrindinis kompartijos komitetas.

Naujoji sovietinė Lietuvos vyriausybė 1940 birželio 19 Dušanskį išlaisvino. Rugpjūčio mėnesį buvo priimtas į Raudonosios Armijos pasienio kariuomenę ir paskirtas Telšių apskrities NKVD operatyvinės grupės viršininko pavaduotoju. Asmeniškai dalyvavo užkertant bandymus pereiti sieną Lietuvos Aktyvistų Fronto (LAF) atstovams. Taip pat dalyvavo 1941 metų birželio mėnesio trėmimuose ir masiniuose „liaudies priešų“ suėmimuose.

Nuo 1941 birželio 22 dalyvavo mūšiuose ir su pasieniečių daliniu traukėsi per Tryškius — Valgą — Pskovą — Leningradą. 1941 metų spalį su NKVD specialiniu nusiųstas Maskvon saugoti Kremliaus ir kitų vyriausybės pastatų. 1942-43 metais mokėsi specialioje NKVD mokykloje Pamaskvėje. Dalyvavo pafrontės žvalgyboje prie Smolensko ir Baltarusijoje. 1944 metais su NKVD specialiniu dalyvavo užimant Vilnių ir Kauną.

1943 metais gavo valstybės saugumo dalinių spec-leitenanto (prilygo kariuomenės vyr-leitenantui) laipsnį, nuo 1945 metų saugumo kapitonas. Apdovanotas Tėvynės karo 1 ir 2 laipsnių ordinais ir „Medaliu už drąsą“. 1945 metais buvo pateiktas apdovanoti TSRS didvyrio vardu, bet raštui pasimetus tik 1967 metais pagal šį teikimą apdovanotas Lenino ordinu ir asmeniniu KGB pirmininko J. Andropovo pasveikinimo raštu.

Po karo dirbo Lietuvos MGB (Valstybės Saugumo Ministerija) Kauno valdybos 5 skyriaus viršininku (skyriaus paskirtis kova su banditizmu) ir aktyviai dalyvavo naikinant „miško brolius“ — t.y. ginkluotą nacionalistinį antisovietinį pagrindį. Nuo

1953 dirbo Vilniuje valstybės saugumo valdyboje karo nusikaltėlių paieškos skyriuje; nuo 1956 metų to skyriaus papulkininkis. 1964 metais baigė Vilniaus Universiteto teisės fakultetą.

1971 metais išėjo į atsargą. Nuo 1989 metų gyveno Izraelyje.

1996 metais Lietuvos prokuratūra Dušanskį apkaltino nusikaltimais prieš Lietuvos partizanus (tarp visų nusikaltimų ir **žudynių Rainių miške organizavimas**) ir iškėlė baudžiamąją bylą. Tačiau Izraelis atsisakė bendradarbiauti su Lietuva ir visiškai nereagavo į Lietuvos reikalavimą Dušanskį patraukti baudžiamojon atsakomybėn. Atsisakymą išduoti Dušanskį Izraelis motyvavo tuo, kad byla yra antisemitinio pobūdžio. Izraelio vyriausybė tvirtino, kad Lietuvoje gyvena ne mažiau kaip 20 KGB ir NKVD darbuotojų, kurie atliko tokius pat veiksmus kaip ir Dušanskis ir jų niekas nepersekioja.

Nachmanas Dušanskis mirė 2008 metais Haifoje.

Anglai (https://en.wikipedia.org/wiki/Nachman_Dushanski) rašo (vertimas):

1940 metų biržely Sovietų Sąjungai okupavus Lietuvą Dušanskis iš kalėjimo paleistas. Buvo paskirtas Telšių apskrities NKVD skyriaus viršininko pavaduotoju. Jo pareigos buvo saugoti sieną su Vokietija. Jis aktyviai dalyvavo masiniuose žmonių „liaudies priešų“ suėmimuose ir trėmimuose. Liudytojai pasakojo, kad prasidėjus karui Dušanskis dalyvavo daugybės NKVD kalinių žudynėse Rainiuose...

Sovietų saugumo karininkas

Dušanskis evakavosi per Pskovą į Leningradą. Buvo persiųstas į Maskvą. Mūšio už Maskvą metu dirbo Maskvos aprūpinimo kuru tarnyboje. 1942 metais ir 1943 metų pirmame pusmetyje mokėsi NKVD kursuose — šnipų atpažinimas, verbavimas, tardymas ir kiti dalykai darbui su vokiečiais už fronto linijos. 1944 metų sausį tapo jaunesniuoju KGB leitenantu, 1945 metais — KGB kapitonu, o 1956 papulkininkiu. Jo dalinys buvo nusiųstas į Smolensko sritį grobti vokiečių karininkų ir kitų bendradarbių. Dušanskis ir kiti agentai buvo aprenkti vokiečių uniformomis ir kirsdavo fronto liniją suiminėti Vokietijos karininkus. Po Minsko puolimo Dušanskis grįžo į Lietuvą, kur buvo paskirtas kovoti su Lietuvos partizanais. Dalyvavo žudant Tauro, Dainavos ir

Prisikėlimo apygardų vadus Juozą Vitkų-Kazimieraitį ir Juozą Lukšą-Daumantą ir suimant Adolfą Ramanauską-Vanagą...

Po Sovietų Sąjungos žlugimo

Prieš pat Sovietų Sąjungos griūtį 1989 metais persikėlė į Izraelį. 1996 metais nepriklausomos Lietuvos prokurorai pradėjo baudžiamąją bylą. Jam buvo pateikti devyni kaltinimai vykdant represijas prieš Lietuvos partizanus. Tačiau Izraelis atsisakė bendradarbiauti su Lietuva ir į prašymus apklausti Dušanskį kaip liudytoją arba jį išduoti neatsakė. Izraelis motyvavo tuo, kad byla yra antisemitinė. Izraelis tvirtino, kad Lietuvoje gyvena ne mažiau kaip 20 buvusių NKVD ir KGB pareigūnų dalyvavusių tokiose pačiose represijose ir prieš juos nėra jokio baudžiamojo persekiojimo. Todėl Izraelis padarė išvadą, kad Dušanskis persekiojamas tik dėl to, kad žydas. Lietuva atsakė, kad Izraelio minimi asmenys arba jau mirę, arba gimė po karo ir buvo per jauni dalyvauti baudžiamuose veiksmuose.

Matome — Nachmanas Dušanskis organizavo NKVD suimtų lietuvių žudynes Rainių miškelyje, organizavo lietuvių trėmimą (1940 m.) į Sibirą. Lietuviai vikipedijoje apie Dušanskio nuopelnus Rainių miškelyje nutyli. Po karo irgi užsiiminėjo tuo pačiu. Dalyvavo nužudant Juozą Vitkų-Kazimieraitį ir Juozą Lukšą-Daumantą ir suimant Adolfą Ramanauską-Vanagą. Taip pat jau anksčiau matėme, kad Dušanskis užverbavo ir Vytautą Landsbergį.

Rusijos prezidentas Vladimiras Putinas buvo KGB pulkininkas ir jis vieną kartą sakydamas viešą kalbą pasakė, kad **buvusiųjų nebūna** — pradėję tarnauti tarnauja iki mirties. Taip iš tikrųjų ir yra. Dušanskis su Landsbergiu ne išimtis. Kadangi Dušanskis buvo Landsbergio viršininkas, o pastarasis pirmojo agentas, tai savaime suprantama, kad Dušanskis Izraelin išvyko ne tuščiomis rankomis, o išsivežė savo agentų bylas (kopijas ar foto). Savaime suprantama, kad tokių veikėjų kaip Landsbergis, bylas KGB išsivežė Maskvon dar gerokai prieš Lietuvai paskelbiant nepriklausomybę. KGB turėjo apsčiai laiko, o tokių klaidų, kad paliktų svarbius dokumentus, nė vienos valstybės saugumiečiai niekada nedaro. Todėl garantuotai kompromatą prieš Vytautą Landsbergį turi ne tik Maskva bei ir Izraelis (Dušanskis nusivežė). Gali būti, kad Izraelis pasidalijo su savo sąjungininkais iš Vašingtono ir Londono.

Sovietų Sąjungoje valdė kompartija, o pačioje kompartijoje visas valdymas ėjo per kompromatą. Todėl čion įdedu ankstesnį rašinį „Antielitą“ (parašiau 2012 metais):

Antielitas

Buvau labai aktyvus sąjūdietis, savanoris, vyriausybės įgaliotinio Vilniaus rajone Artūro Merkio patarėjas. Po darbo Vilniaus rajone landsbergiečiai man siūlė būti Antakalnio seniūnu Vilniuje. Bet pasiūlė labai menką tiesiog juokingą atlyginimą. Paklausiau kodėl toks atlyginimas. Tokį atlyginimą gaudamas turėsiu spręsti galvosūkį pačiam valgyti ar vaikams duoti. Man atsakė — „z hakim“. Paklausiau ką tai reiškia. Gal kokį priedą duos. Pasakė — seniūnas gali leisti kioską statyti, gali neleisti; gali leisti ką nors pardavinėti kioske, gali neleisti; privatizuoti ką nors gali leisti Jonui arba Petriui... Žodžiu imk kiek nori ir viskas bus tavo. Paklausiau — kodėl atlyginimą už darbą turiu pasivogti? Kas čia per politika? Pasakė, kad negalime normaliai mokėti, nes žmonės matys, kad sąjūdiečiai gerai uždirba, o imti gali kiek nori. Tai buvo 1993 metais — pats kioskų statymo bumasis ir privatizacijos pradžia. Pasakiau nevogsiu ir tokio darbo atsisakiau. Turiu draugų, kurie irgi gavo panašių pasiūlymų, bet irgi atsisakė. O vienas buvęs bendradarbis iš universiteto laikų išėjo į Šeškinės seniūnus. Tai susitikus jis taip kalbėjo — tu žinai kokie pinigai ten vaikšto, tu žinai... kad taip sutarpininkavus... užtenka vieną kartą paimti ir užteks visam gyvenimui. Supratau — dirbdamas universitete gaudavo apie du šimtus rublių, o išėjęs į seniūniją pradėjo pasirašinėti sąskaitas su šešiais nuliais ir pradėjo svajoti kaip tuos nulius pasiimti.

Tada nesupratau kodėl landsbergis tokiu būdu renka kadrus, kodėl visiems siūlo vogti ir priima tik vagis. Man atsisakius nutrūko bet koks bendradarbiavimas su jais — tapau nereikalingas. O kas sutiko vogti sulindo.

Po to daug vėliau perskaičiau knygą „Удар Русских Богов“, autorius В.А.Истархов (Udar Russkich Bogov / Rusijos Dievų Smūgis, V.A.Istarchov). Toje knygoje autorius parašė kaip buvo sudaroma TSKP, t.y. TSRS komunistų partijos hierarchija arba kitaip sakant tarybinis elitas. Istarchovas sako taip:

«««Eiliniai kompartijos nariai galėjo būti sąžiningiausi žmonės, bet pirminės partinės organizacijos vadovas-sekretorius visada buvo parenkamas tik iš tokių, kurie yra padarę nusikaltimą ar turi labai didelių ydų. Pirminės partinės organizacijos sekretoriaus pareiga surinkti kompromatą apie kiekvieną pirminės organizacijos narį, aišku jeigu toks kompromatas yra. Surinkus kompromatą buvo apiforminama byla ir surašomas kaltinimas pagal baudžiamojo kodekso straipsnį. Toji byla gulėdavo pirminės partinės organizacijos sekretoriaus seife. Pirminės organizacijos sekretoriaus byla gulėdavo miesto rajono sekretoriaus seife; miesto rajono sekretoriaus byla — miesto

partijos sekretoriaus seife; miesto sekretoriaus byla — srities partijos sekretoriaus seife; srities atitinkamai respublikos sekretoriaus seife ir taip toliau iki TSKP generalinio sekretoriaus... Reikėjo ruošti pamainą, nes žmonės sensta. Ruošdavo taip — iš gabesnių jaunų eilinių komunistų atrinkdavo tik tuos, prieš kuriuos buvo kompromatas, t.y. byla ir juos siųsdavo mokytis. Toliau į viršų kildavo pagal gabumą, bet kuo didesnis kompromatas, tuo greičiau...»»»»

Ir A.Istarchovas paaiškina kam viso to reikia. To reikia geležinei drausmei partijoje palaikyti. Nuleidžia įsakymą iš viršaus ir visi privalo nepriekaištingai jį įvykdyti. Jei kas bando nevykdyti, tokį iškviisdavo į aukštesnį organą ir iš karto ant stalo padėdavo bylą ir pirštu besdavo — va toks straipsnis... tiek ir tiek metų už grotų. Taip paauklėtas bet kurio lygio sekretorius labai surimtėdavo ir imdavo nepriekaištingai viską vykdyti (nusikaltimus irgi). Va šitokiu būdu sudarytas elitas iš tikrųjų yra antielitas. Nes visi yra nusikaltėliai ir tik sraigteliai neturintys jokios valios. Visas antielitas nuo žemiausio lygio iki generalinio sekretoriaus yra gryniausios marionetės. Ir pati partija yra marionetinė.

Prisiminkime kaip tarybiniais laikais buvo — jei tik mesdavo iš kompartijos, tai visuomet išmestąjį teisdavo. Teisdavo tam, kad kiti suprastų...

Perskaitęs Istarchovą supratau, kad landsbergis kūrė antielitinę partiją. O kaip rinko žmones, apie tai parašiau pradžioje. Sukūrė antielitinę partiją iš visokių vagių, kyšininkų ir kitokių turinčių didelių ydų ir padariusių nusikaltimų, o taip pat garantuotai turi apie kiekvieną bylą su kompromatu. Dėl to landsbergio partija tokia drausminga. Tuo tarpu viešai landsbergis kalba labai patriotiškai ir tokiomis patriotinėmis kalbomis į savo partiją pritraukia labai daug patriotiškai nusiteikusių žmonių. Bet dori patriotiški žmonės yra eiliniai partijos nariai. Štai kaip gaunasi — surenka daugybę patriotų ir juos visus „nukenksmina“ (žiūrint iš landsbergio, zingerio ir jų chebros pozicijų). Eiliniai landsbergiečiai (TS LKD nariai) per visus rinkimus agituoja balsuoti už savo partiją, o į įvairiausius postus išrenkami tik vagys ir kyšininkai, t.y. partiečiai partijos hierarchijoje stovintys aukščiau, o ten ne vagių, ne kyšininkų, ne nusikaltėlių nėra. landsbergis suorganizavo, kad patriotai savo rankomis griautų, naikintų savo šalį. Įdėmiai pasižiūrėkite ką jie pridarė per dvidešimt metų. Vien tik gamybos naikinimas, o žmonės netekę darbo ir pragyvenimo šaltinio verčiami emigruoti. Jau išvarė iš Lietuvos daugiau kaip milijoną jaunų žmonių. Priėmė tokius įstatymus, kad jei lietuvių šeimoje užsienyje gimsta vaikas, tai jis nuo gimimo būdamas užsienio šalies pilietis neturi teisės tapti Lietuvos piliečiu ir gyventi Lietuvoje. Jei vaikas negali gyventi Lietuvoje, tai ir tėvai negi. Matome lietuviai planingai varomi iš tėvynės. O kaip gražiai landsbergis suokia kalbas ir jomis hipnotizuoja. landsbergio žaidimas aukščiausio lygio — privertė

lietuvius savo rankomis naikinti savo šalį. Pagalvokite — jaunimas verčiamas išvažiuoti ir masiškai išvažiuoja, o seniai išmirs — kas liks? Liks tuščia vieta. Nereikia jokio karo ir jokių vežimų į Sibirą.

Yra Lietuvoje dar viena antielitinė organizacija. Jos kūrimas prasidėjo 1990 metais Kremliuje. Buvo taip — Ukrainos Charkovo miesto rabinas Eduardas Chodosas kartu su Ukrainos saugumiečiu įkalbėjo filmą „Tiesa apie brolių Kenedžių nužudymą“ (Правда об убийстве братьев Кенеди). Filmą galima pasižiūrėti čia: www.video.yandex.ru/users/piatak/view/43. Jis yra įkalbėjęs daugiau filmų. Aš tą filmą peržiūrėjau ir parašiau jo stenogramą — kad reikalui esant būtų lengviau cituoti. Cituoju:

„1990 metų rugpjūčio mėnesį Maskvoje Kremliaus suvažiavimų rūmuose vyko TSRS seksualinių mažumų organizacijos steigiamasis suvažiavimas. Suvažiavimo delegatus labai sunkiai rinko iš visų tarybinių respublikų. Tuo metu dar nebuvo panaikinta baudžiamoji atsakomybė už homoseksualizmą ir jie visi bijojo būti demaskuoti. Suvažiavimo organizacinio komiteto vadovas buvo TSRS vyriausiasis rabinas chabadininkas Nazarovas. E.Chodosas buvo to komiteto narys todėl viską labai gerai žino. Organizacija buvo įkurta, bet partijos tokiu pavadinimu (seksualinių mažumų) nekūrė. Organizacijos veiklos mastas buvo milžiniškas ir praėjus 20-čiai metų nuo TSRS žlugimo jis tapo tiesiog katastrofinis. Mes dabar matome kas ir kaip populiarinama, o populiarinamas homoseksualizmas. Jį galima panaudoti labai įvairiems interesams įgyvendinti, o ne tik žlugdyti liaudies dorovę. Labiausiai jis panaudojamas politikoje — čia chabado sekta gavo labai daug pasekėjų tarnų. Seksualinių mažumų organizacija pavirto liberalų organizacijomis.“

Tokios citatos užtenka. Matosi, kad rabinai įkūrė visas liberalų organizacijas visoje buvusios TSRS teritorijoje. Kituose filmuose E.Chodosas sako, kad Rusijoje tokių organizacijų yra virš trijų šimtų. Taigi Lietuvos liberalų organizacijos ir partijos pradžią gavo irgi 1990-siais Kremliuje. Kas įkūrė liberalus, tas jiems ir vadovauja. E.Chodosas sako, kad chabado sektos rabinai per liberalų organizacijas daro milžinišką įtaką visų buvusių tarybinių respublikų politikoje.

Matome antielitinės partijos yra ir visos liberalų partijos — pas juos vadovybėje vien pederastai ir visokie įvairiausi homikai. Tarp eilinių narių tikriausiai pilna normalių propagandos suklaidintų žmonių.

Prezidentė D.Grybauskaitė baigė Leningrado (dabar Sankt-Peterburgas) kompartijos mokyklą. Po to dirbo Vilniaus kompartijos mokykloje dėstytoja. Kompartija ją išsiuntė į Vašingtoną studijuoti administracijos mokslo (Džordžtauno

universitete mokėsi valstybės valdymo). Taip oficialiai teigiama, kad tobulinosi Vašingtone. Grįžusi tapo finansų ministre. Toliau karjeros nepasakosiu nes visi žino. Vienoje kompanijoje kalbėjausi su jos buvusiais bendradarbiais ministerijoje. Sako atvirai — lesbietė, aktyvi lesbietė (vaidina berniuką). Vyrais visiškai nesidomi ir laksto tik paskui mergaites. Kompromatas kaip reikiant. Galima leisti į kompartijos mokslus. Taip ir padarė. Baigė mokslus. Padarė karjerą... bet taip ir liko marionetė. Ją valdo tas kas žino jos ydas, o žino didysis patriotas iš „L“ raidės — dėl to landsbergiečiai ir stūmė ją į prezidentus. Taip pat, be jokios abejonės, kompromatą apie prezidentę turi ir Maskva. Todėl prezidentė vienbalsiai su landsbergiečiais puola darbiečius, tvarkiečius ir visada puls gavusi komandą. Ir puls visas partijas sudarytas ne pagal antielitinį principą. Dėl savo ydos liko netekėjusi. Per prezidento rinkimų kampaniją internete buvo pasirodžiusi žinutė, kad D.Grybauskaitė lezbietė, bet jos niekas net nebandė neigti. Matyt nutarė, kad neverta temos eskaluoti, nes gali pakenkti rinkimams.

Turime dar socialdemokratų partiją. Apie ją neverta daug šnekėti. Ji savo struktūrą ir visus kadrus paveldėjo iš TSKP. Taigi, kaip buvo antielitinė, taip tokia ir liko. Dėl šitos priežasties landsbergiečiai jos nepuola, o taip pat jos nepuola ir prezidentė-lezbietė.

Dvidešimt metų Lietuvą valdo nusikaltėliai — antielitas — marionetės. Tai ar reikia stebėtis kad šalis visą laiką tik griūna, nyksta, kad viskas vien tik išvagiama?

.....↑ antielito pabaiga ↑.....

Landsbergis suokdamas labai gražias patriotines kalbas apgavo daugybę žmonių, pavyzdžiui, Lietuvos Politinių Kalinių ir Tremtinių Sąjungą, kurios nariai net įstojo į Landsbergio vadovaujamą partiją ir taip buvo neutralizuoti — antrą kartą ta pati kompartija juos nuskriaudė panaudojusi jau ne jėgą, bet gudrumą ir klastą; aš jau nekalbu apie nepartinius žmones, kurie pasiklausę Landsbergio suokimo balsuoja už jo partiją ir jam padeda naikinti Lietuvą. Pokaryje Stalinas Lietuvos valdyti buvo atsiuntęs TSKP CK politbiuro narį Michailą Suslovą — jis atvirai sakė: „Lietuva bus, bet lietuvių nebus“. Tada Stalinas su Suslovu to padaryti nepajėgė. Dabar labai sėkmingai jų darbą tęsia Landsbergis.

Tai va — toks yra landsbergizmas. Pats Landsbergis yra marionetė — jam įsakymus ką jis turi daryti ir ko nedaryti duoda tie kas turi prieš jį kompromatą — **GRANDIOZINĮ KOMPROMATĄ** (grynai pagal kompartijos standartus — kuo

didesnis kompromatas, tuo didesnis viršininkas; ne veltui jis marksizmo profesorius!), o jis savo ruožtu per kompromatą valdo savo partiją, o taip pat turėdamas valdžią (valdė 1990-1992, 1996-2000, 2008-2012) visą prokuratūrą ir visus teismus, o taip pat ir žiniasklaidą (pvz., Lietuvos Radijo ir Televizijos Komitetą) prifarširavo nusikaltėlių ir juos irgi valdo per kompromatą. Grybauskaitę į prezidentus stūmė konservatoriai, todėl garantuotai Landsbergis turi kompromatą prieš ją. Neturėtų — nestumtų. Dabar iš senelio estafetę periminėja Gabrielius. Tai jau Landsbergis III-sis — jis juk jau paskambino prokurorui ir apie Majausko priekabiavimą visi tuoj pat nutilo, prikando liežuvį...

Pranas Valickas 2018 gegužės 3